

Strasbourg, 25.10.2016
COM(2016) 683 final

2016/0336 (CNS)

Propunere de

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

privind o bază fiscală consolidată comună a societăților (CCCTB)

{SWD(2016) 341 final}

{SWD(2016) 342 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

• Motivele și obiectivele propunerii

La 16 martie 2011, Comisia a prezentat o propunere de Directivă privind o bază fiscală consolidată comună a societăților (CCCTB). Propunerea, care se află încă pe masa Consiliului, este una dintre inițiativele REFIT ale Comisiei și urmărește să ofere societăților un set unic de norme în materie de impozit pe profit pentru desfășurarea de activități economice în cadrul pieței interne. Prin urmare, propunerea privind CCCTB din 2011 ar permite societăților să considere Uniunea ca o piață unică în scopul impozitului pe profit și, în consecință, ar facilita activitatea transfrontalieră a acestora și ar promova comerțul și investițiile.

În ultimul timp, a devenit evident pentru comunitatea internațională că normele actuale privind impozitul pe profit nu mai corespund contextului modern. În general, venitul societăților este impozitat la nivel național, dar mediul economic a devenit mai globalizat, mobil și digital. Modelele de afaceri și structurile corporative sunt mai complexe, ceea ce facilitează transferul profiturilor¹. În plus, diferențele dintre sistemele naționale de impozitare a societăților au permis ca planificarea fiscală agresivă să ia amploare pe parcursul ultimului deceniu. Astfel, atunci când normele naționale sunt elaborate fără a ține cont de dimensiunea transfrontalieră a activităților comerciale, pot apărea neconcordanțe în interacțiunea dintre sistemele naționale disparate de impozitare a societăților. Astfel de neconcordanțe creează riscuri de dublă impunere și de dublă neimpozitare și, prin urmare, denaturează funcționarea pieței interne. În aceste condiții, statele membre consideră că este din ce în ce mai greu să lupte în mod eficace, printr-o acțiune unilaterală, împotriva practicilor de planificare fiscală agresivă² pentru a proteja bazele de impozitare naționale împotriva erodării și pentru a contracara transferul profiturilor.

Dat fiind faptul că prioritatea de astăzi a Europei este promovarea creșterii durabile și a investițiilor în cadrul unei piețe echitabile și mai bine integrate, este necesar un nou cadru pentru o impozitare corectă și eficientă a profiturilor societăților. În acest context, CCCTB reprezintă un instrument eficient pentru atribuirea venitului acolo unde se creează valoare, printr-o formulă bazată pe trei factori cu pondere egală (și anume, active, forță de muncă și vânzări). Întrucât acești factori sunt legați de locul în care o societate își obține profiturile, ei sunt mai rezistenți la practicile de planificare fiscală agresivă decât metodele larg răspândite de stabilire a prețurilor de transfer pentru alocarea profitului.

Pe lângă funcția de combatere a evitării obligațiilor fiscale a CCCTB, proiectul relansat ar păstra, de asemenea, caracteristicile acestuia de sistem de impozitare a societăților care facilitează comerțul transfrontalier și investițiile pe piața internă. În prezent, societățile cu activitate transfrontalieră trebuie să se conformeze dispozițiilor a până la 28 de sisteme divergente de impozitare a societăților. Acesta este un proces împovăraător, atât din punctul de vedere al duratei, cât și din punct de vedere economic și deviază efortul de la obiectivul

¹ Documentul de lucru al serviciilor Comisiei [[SWD\(2015\) 121 final](#)] oferă o imagine detaliată asupra evoluției istorice și asupra problemelor și provocărilor actuale în ceea ce privește impozitarea profiturilor multinaționale.

² „Planificarea fiscală agresivă constă în a profita de detaliile tehnice ale unui sistem fiscal sau de neconcordanțele dintre două sau mai multe sisteme fiscale în scopul reducerii obligațiilor fiscale” [Recomandarea Comisiei din 6 decembrie 2012 privind planificarea fiscală agresivă, [C\(2012\)8806 final](#)].

principal de desfășurare a activității economice. CCCTB relansată va continua să ofere avantajele propunerii din 2011 în ceea ce privește aplicarea, în cazul grupurilor de societăți cu o prezență impozabilă în cel puțin un stat membru, a unui set unic de norme de calculare a bazei fiscale pe teritoriul Uniunii Europene (UE), societățile respective fiind astfel răspunzătoare în fața unei singure administrații fiscale („ghișeu unic”). Compensarea transfrontalieră a pierderilor ar fi în continuare un rezultat automat al consolidării, iar normele privind prețurile de transfer nu s-ar aplica în cadrul grupului, întrucât distribuția veniturilor la nivel de grup ar fi efectuată pe baza formulei de repartizare.

Diferența, comparativ cu propunerea din 2011, constă în faptul că inițiativa relansată ar stabili norme obligatorii pentru grupurile care depășesc o anumită dimensiune, în scopul de a spori rezistența sistemului împotriva practicilor de planificare fiscală agresivă. Având în vedere cele de mai sus, ar fi important, de asemenea, ca normele să fie puse la dispoziție, ca opțiune, entităților care sunt supuse impozitului pe profit în Uniune, dar care nu îndeplinesc criteriile pentru a intra sub incidența cadrului comun.

Calea de urmat spre o CCCTB

Discuțiile purtate în cadrul Consiliului începând cu anul 2011 au arătat că propunerea privind CCCTB, fiind un proiect foarte ambițios, ar fi puțin probabil să fie adoptată, în totalitate, în lipsa unei abordări etapizate. Astfel, diverse elemente (în special, consolidarea fiscală) au dat naștere unei dezbateri dificile și ar putea împiedica progresele cu privire la alte caracteristici fundamentale ale sistemului. Într-un efort de a evita aceste întârzieri în realizarea de progrese, Comisia, în Planul său de acțiune din iunie 2015, a pledat pentru o abordare etapizată cu privire la CCCTB. Conform acestui plan, se sugerează amânarea lucrărilor de consolidare până după momentul în care se va ajunge la un acord cu privire la un set obligatoriu de norme pentru baza comună, și anume baza fiscală comună a societăților. Acest lucru nu schimbă însă faptul că cele două propuneri, și anume privind baza fiscală comună a societăților și CCCTB, vor fi prezentate simultan de către Comisie, ca parte a aceleiași inițiative. Propunerea din 2011 privind CCCTB, care face în prezent obiectul discuțiilor în Consiliu, va fi retrasă în momentul adoptării de către Comisie a noilor propuneri. În această privință, este esențial ca procesul de consolidare fiscală să rămână un element principal al inițiativei privind CCCTB, întrucât principalele obstacole fiscale cu care se confruntă societățile din Uniune pot fi abordate cel mai eficient în cadrul unui grup consolidat.

Prezenta propunere de directivă se axează pe așa-numita „a doua etapă” a abordării în etape, și anume după ce elementele bazei comune sunt convenite la nivel politic. Până la realizarea acestui lucru, propunerea privind CCCTB va rămâne în curs de examinare în cadrul Consiliului. CCCTB stabilește condițiile pentru includerea într-un grup, prevede formele pe care le poate lua un grup și include norme cu privire la aspectele tehnice ale consolidării. Pe lângă dispozițiile privind ajustările necesare la intrarea în grup și la ieșirea din grup, textul se referă la reorganizarea societăților, concentrându-se asupra particularităților grupurilor transfrontaliere și, mai precis, asupra tratamentului pierderilor și al câștigurilor de capital nerealizate. De asemenea, există dispoziții privind relațiile dintre grup și alte entități; acestea se referă, în primul rând, la tratamentul impozitelor reținute la sursă și la acordarea unui credit pentru dublă impunere. Unul dintre elementele principale ale propunerii este formula de repartizare, și anume mecanismul de ponderare utilizat pentru alocarea bazei fiscale consolidate a grupului către statele membre eligibile. Deși, în conformitate cu normele referitoare la baza comună, societățile pot continua să aplice, în principiu, normele lor naționale de administrare a obligațiilor fiscale, CCCTB ar necesita un cadru administrativ special pentru acomodarea structurilor grupurilor transfrontaliere.

- **Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică**

Relansarea propunerii CCCTB se află în centrul Comunicării Comisiei privind un plan de acțiune pentru un sistem de impozitare a întreprinderilor echitabil și eficient în Uniunea Europeană, care a fost adoptată la 17 iunie 2015. Planul de acțiune a identificat cinci domenii-cheie de acțiune³. Acesta trece în revistă politicile existente privind impozitul pe profit din Uniune și stabilește obiectivul de instituire a unui sistem de impozitare a profitului în UE prin care profiturile societăților sunt impozitate în jurisdicția în care valoarea este creată efectiv. CCCTB este prezentată ca o inițiativă globală, care ar putea constitui un instrument extrem de eficient pentru îndeplinirea obiectivelor de impozitare mai echitabilă și mai eficientă.

În plus, propunerea relansată privind CCCTB ar include norme pentru a aborda unele dintre acțiunile-cheie ale inițiativei OCDE privind erodarea bazei impozabile și transferul profiturilor (BEPS – „*Base Erosion and Profit Shifting*”). Aceste elemente au fost introduse, sub forma unor standarde minime, în recent adoptata Directivă 2016/1164/UE a Consiliului [denumită, de asemenea, Directiva privind combaterea evitării obligațiilor fiscale (*Anti-Tax Avoidance Directive*, ATAD)]⁴. De fapt, este de așteptat ca CCCTB să includă elementele împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale din ATAD, dar în noul context juridic. Mai exact, normele ar trebui să facă parte dintr-un sistem comun de impozitare a societăților la nivelul UE și să stabilească reguli absolute, mai degrabă decât standarde minime.

Prezenta inițiativă de relansare a CCCTB ocupă un loc important între proiectele avute în vedere de Comisie pentru o impozitare mai echitabilă. Se planifică prezentarea acesteia în aceeași zi cu o propunere de Directivă privind tratamentul neuniform al elementelor hibride care implică țări terțe (care va modifica ATAD) și cu o Directivă privind soluționarea litigiilor. De asemenea, propunerea se bazează pe proiecte fiscale adoptate recent, în plus față de ATAD, și anume revizuirile Directivei privind societățile-mamă și filialele acestora (2014 și 2015) și propunerea de reformare a Directivei privind dobânzile și redevențele (2011). Inițiativa privind societățile-mamă și filialele acestora și unele dintre amendamentele discutate în legătură cu Directiva privind dobânzile și redevențele reflectă prioritățile politice actuale pentru consolidarea legislației fiscale a UE împotriva practicilor de planificare fiscală agresivă.

- **Coerența cu alte politici ale Uniunii**

CCCTB intră în sfera inițiativelor Comisiei pentru o impozitare mai echitabilă și ar contribui la eliminarea obstacolelor generatoare de denaturări care împiedică buna funcționare a pieței interne. Pe aceasta premisă, CCCTB este în mare măsură complementară legislației UE în domeniul societăților comerciale și corespunde, în linii mari, unor proiecte precum Uniunea piețelor de capital și mai multor inițiative axate pe transparența fiscală, schimbul de informații și combaterea spălării banilor.

³ Comunicarea COM (2015) 302 final a Comisiei către Parlamentul European și Consiliu din 17 iunie 2015 „Un sistem de impozitare a întreprinderilor echitabil și eficient în Uniunea Europeană: 5 domenii-cheie”.

⁴ Directiva 2016/1164/UE a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne (JO L 193, 19.7.2016, p. 1-14).

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

• Temei juridic

Prezenta propunere intră sub incidența articolului 115 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE). Textul prevede că măsurile de apropiere în temeiul acestui articol au incidență directă asupra instituirii sau funcționării pieței interne.

Relansarea inițiativei privind CCCTB are ca scop să faciliteze activitatea economică în UE prin instituirea unui cadru unic de reglementare în materie de impozitare a societăților care să fie aplicabil în interiorul pieței interne și totodată să sporească soliditatea și reziliența sistemului la planificarea fiscală agresivă. Ambele obiective au un impact decisiv și direct asupra pieței interne, tocmai pentru că urmăresc să elimine denaturările care afectează funcționarea acesteia.

• Subsidiaritate (pentru competență neexclusivă)

Prezenta inițiativă respectă principiul subsidiarității.

Deși problemele și justificarea acțiunii, așa cum se explică în secțiunile anterioare, au origini diferite, se pare că efectele lor nocive pot fi abordate în mod eficace numai printr-o soluție comună; altfel spus, apropierea sistemelor de impozitare a societăților din Uniune ar diminua denaturările de pe piață, creând un mediu fiscal mai echitabil și mai coerent în care societățile își vor putea desfășura activitatea. Este evident că, pentru a realiza acest obiectiv, este necesar să se acționeze nu separat de către statele membre, într-un mod necoordonat, ci la nivelul Uniunii. Inițiativele planificate și puse în aplicare de către fiecare stat membru în mod individual ar perpetua sau chiar ar exacerba situația actuală, întrucât contribuabilii ar trebui în continuare să țină seama de 28 de sisteme fiscale diferite și, în unele cazuri, contradictorii.

Relansarea preconizată a CCCTB își propune să răspundă nevoii de creștere economică și de creare de locuri de muncă pe piața internă, precum și de combatere a practicilor de planificare fiscală agresivă. Toate aceste obiective urmăresc, în esență, să soluționeze probleme care depășesc granițele unui singur stat membru și, prin urmare, necesită, prin natura lor, o abordare comună. Având în vedere această realitate, măsurile ar putea aduce rezultate numai dacă normele ar fi aplicate într-o manieră uniformă pe piața internă. În caz contrar, peisajul în domeniul impozitării societăților ar rămâne fragmentat, permițând ca obstacolele fiscale și practicile de concurență fiscală neloială să se dezvolte în continuare.

De asemenea, practicile de evitare a obligațiilor fiscale se desfășoară în prezent în primul rând într-un context transfrontalier. Interacțiunea dintre diferitele sisteme de impozitare este, în realitate, cea care creează posibilități de comitere a unor abuzuri sau facilitează exploatarea neconcordanțelor rezultate din interacțiunea dintre dispozițiile naționale în materie de impozit pe profit. În plus, faptul că UE este o piață internă cu un grad ridicat de integrare presupune o activitate transfrontalieră intensă, ceea ce subliniază importanța unor soluții coordonate.

Având în vedere amploarea și efectele relansării preconizate, obiectivele sale, de atenuare a denaturărilor care rezultă din interacțiunea actuală a 28 de sisteme fiscale naționale și crearea unor condiții mai favorabile pentru investiții transfrontaliere pe piața unică, ar fi realizate mai bine la nivelul Uniunii.

Majoritatea caracteristicilor-cheie ale sistemului CCCTB pot fi abordate numai printr-o acțiune comună. De exemplu, neconcordanțele în ceea ce privește calificarea juridică a entităților sau a plăților, care conduc la o dublă impunere sau la o dublă neimpozitare, ar fi eradicate în relațiile dintre societățile care aplică normele comune în materie de impozit pe profit. O acțiune separată a statelor membre ar soluționa astfel de probleme doar la nivel bilateral, în cel mai bun caz. Prin definiție, compensarea transfrontalieră a pierderilor ar putea funcționa cel mai eficient dacă toate statele membre ar participa la aceasta, însă nici abordarea

bilaterală nu ar trebui exclusă ca a doua opțiune în ordinea preferințelor. În plus, restructurările interne scutite de impozite ale grupurilor, eliminarea prețurilor de transfer complexe în interiorul unui grup, precum și repartizarea veniturilor printr-o formulă la nivelul unui grup au o bază transfrontalieră și pot fi abordate doar în contextul unei reglementări comune.

- **Proportionalitate**

Măsurile avute în vedere sunt atât adecvate, cât și necesare pentru atingerea scopului dorit. Ele nu depășesc armonizarea bazei de impozitare a societăților, ceea ce reprezintă o condiție prealabilă pentru combaterea obstacolelor identificate care denaturează piața internă. Totodată, CCCTB relansată nu limitează dreptul statelor membre de a stabili nivelurile dorite ale veniturilor din impozite pentru a-și atinge țintele de politică bugetară. În acest sens, ea nu aduce atingere dreptului statelor membre de a-și stabili propriile cote ale impozitului pe profit.

Deși Comisia a promovat în mod constant nevoia de coordonare a practicilor fiscale naționale, este clar că o simplă coordonare nu ar fi suficientă pentru eradicarea denaturărilor de natură fiscală de pe piața internă. Experiența a demonstrat că o astfel de coordonare este un proces lent, iar rezultatele exercițiilor desfășurate până în prezent au fost modeste. În plus, coordonarea fiscală vizează în mod obișnuit doar chestiuni specifice și nu poate cuprinde varietatea largă de probleme cu care se confruntă societățile pe piața internă și care necesită o soluție globală.

Se prevede ca domeniul de aplicare obligatoriu al CCCTB relansate să fie delimitat astfel încât să vizeze numai categoriile necesare de contribuabili, și anume grupurile de societăți care depășesc o anumită dimensiune. Acest lucru se datorează faptului că grupurile cu venituri mari dețin în general resurse suficiente, care le permit să se angajeze în strategii de planificare fiscală agresivă.

Din cele de mai sus rezultă că normele avute în vedere nu ar depăși ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor tratatului în ceea ce privește o mai bună funcționare a pieței interne.

- **Alegerea instrumentului**

Denaturările pieței interne, așa cum sunt descrise mai sus, pot fi remediate numai prin norme juridice obligatorii și printr-un cadru legislativ comun. Instrumentele juridice neobligatorii ar fi o alegere riscantă, întrucât statele membre ar putea decide să nu le pună în aplicare deloc sau acestea ar putea conduce la o abordare fragmentară. Un astfel de rezultat ar fi extrem de nedorit. Acesta ar risca să creeze incertitudine juridică pentru contribuabili și să pună în pericol obiectivele privind un sistem coordonat și coerent de impozitare a societăților pe piața internă. În plus, întrucât este de așteptat ca arhitectura bazei fiscale comune să aibă un impact asupra bugetelor naționale, în special datorită formulei de repartizare, este esențial ca normele care definesc compoziția acestora să fie aplicate în mod consecvent și eficient. Un act normativ cu caracter obligatoriu ar fi cea mai bună soluție în acest sens.

În temeiul articolului 115 din TFUE, „*Consiliul, hotărând în unanimitate ... adoptă directive pentru apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre, care au incidență directă asupra instituirii sau funcționării pieței interne*”. Prin urmare, tratatul cuprinde dispoziții obligatorii conform cărora, în domeniul impozitării directe, legislația trebuie să fie exclusiv sub formă de directive. În conformitate cu articolul 288 din TFUE, o directivă este obligatorie, în ceea ce privește rezultatul care trebuie obținut, pentru fiecare stat membru căruia i se adresează, dar lasă la latitudinea autorităților naționale

alegerea formei și a metodelor pentru obținerea acestui rezultat. În acest sens, directiva ar trebui să rămână de natură generală, întrucât aspectele tehnice și detaliile ar trebui lăsate la latitudinea statelor membre.

3. REZULTATELE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRII IMPACTULUI

- **Consultări cu părțile interesate**

Comisia a organizat o consultare publică pentru a implica toate părțile interesate și pentru a le acorda acestora posibilitatea de a-și oferi contribuția la relansarea CCCTB. 175 de participanți au contribuit la acest proces de consultare. Asociațiile înregistrate au contribuit cu cea mai mare parte a răspunsurilor (37%), urmate de societățile individuale (32%), dintre care majoritatea sunt IMM-uri; acest lucru subliniază interesul întreprinderilor mai mici cu privire la prezenta propunere.

În funcție de tipul de respondent, există diferențe de opinii cu privire la întrebarea dacă CCCTB este instrumentul adecvat pentru soluționarea problemei transferului profiturilor și pentru reducerea sarcinilor administrative. Deși propunerea este considerată pozitivă în general, ONG-urile și organismele publice plasează accentul mai mult pe impactul CCCTB asupra activităților de planificare fiscală. Societățile subliniază mai degrabă importanța reducerii costurilor de conformare și a creării unui mediu de afaceri favorabil pentru investiții. Totuși, acestea subliniază, de asemenea, riscurile legate de suportarea unor costuri administrative mai mari în cazul în care normele împotriva evitării obligațiilor fiscale domină sistemul.

Contribuțiile primite în cadrul consultării publice sunt prezentate în evaluarea impactului: acestea sunt menționate în diferite secțiuni, precum și într-o anexă specifică.

- **Obținerea și utilizarea expertizei**

Evaluarea impactului include rezultatele a trei studii.

1. Studiul CORTAX furnizat de Centrul Comun de Cercetare al Comisiei Europene. Modelul CORTAX este un model de echilibru general conceput pentru a evalua efectele reformelor din domeniul impozitului pe profit realizate în cele 28 de țări ale UE, folosind date detaliate din diverse surse de date.

2. Studiul efectuat de Centrul pentru Cercetări Economice Europene (ZEW) privind efectele reformelor fiscale pentru soluționarea problemei pe care o reprezintă favorizarea îndatorării în detrimentul finanțării prin capitaluri proprii asupra costului capitalului și asupra cotelor de impozitare efective. Studiul se axează pe amploarea actuală a practicii societăților de favorizare a îndatorării în sistemele fiscale ale statelor membre UE-28 și analizează dacă diferite opțiuni de reformă ar putea, în principiu, să soluționeze problema pe care o reprezintă favorizarea îndatorării și să promoveze investițiile.

3. Studiul efectuat de Centrul pentru Cercetări Economice Europene (ZEW) privind impactul planificării fiscale asupra cotelor de impozitare efective. Studiul prezintă cote de impozitare efective medii și marginale care încorporează posibilitatea utilizării unor strategii sofisticate de planificare fiscală de către societățile multinaționale, inclusiv a utilizării regimurilor fiscale preferențiale.

- **Evaluarea impactului**

Principala opțiune de politică luată în considerare constă într-o propunere privind o bază fiscală consolidată comună a societăților. O alegere-cheie care trebuie efectuată se referă la domeniul de aplicare al unei astfel de baze fiscale, și anume contribuabilii care ar fi vizati. Principalele opțiuni care au fost luate în considerare constau în a face CCCTB obligatorie pentru toate societățile sau doar pentru un subset de societăți. Au fost analizate diverse opțiuni pentru a aborda favorizarea îndatorării induse de sistemele fiscale actuale. Sunt disponibile două acțiuni principale: să se permită deductibilitatea atât a costurilor de finanțare prin îndatorare, cât și a costurilor de finanțare prin capitaluri proprii sau să nu se permită deductibilitatea niciunuia dintre aceste costuri. În ceea ce privește stimulentele pentru cercetare și dezvoltare, opțiunile centrale iau în considerare o deducere fiscală pentru cheltuieli de investiții în cercetare și dezvoltare, cu diferite grade de generozitate.

Evaluarea diferitelor opțiuni a condus la o opțiune preferată: o CCCTB obligatorie pentru societățile mari, însoțită de o „deducere pentru creștere și investiții” și de o deducere pentru cheltuieli de cercetare și dezvoltare. Deducerea pentru creștere și investiții constă în deducerea costurilor de finanțare prin îndatorare și prin capitaluri proprii, cu respectarea anumitor limite pentru a evita abuzurile și planificarea fiscală. Deducerea pentru cheltuieli de cercetare și dezvoltare este concepută astfel încât să mențină cel puțin stimulentele fiscale existente pentru cercetare și dezvoltare. Analiza arată că CCCTB are avantaje clare față de opțiunea de a nu întreprinde nicio acțiune.

Se preconizează că punerea în aplicare a opțiunii preferate va spori caracterul echitabil al sistemelor fiscale și va crea condiții echitabile de concurență, prin eliminarea eficientă a stimulentele în favoarea planificării fiscale agresive în UE. Aceasta ar facilita asigurarea faptului că societățile suportă un volum echitabil din povara fiscală și ar îmbunătăți moralul contribuabililor. În plus, obstacolele fiscale transfrontaliere ar fi eliminate în mod eficace în cadrul UE. Denaturările care afectează deciziile de finanțare ale societăților sunt reduse prin introducerea unei deduceri pentru creștere și investiții, care pune pe picior de egalitate finanțarea prin capitaluri proprii și finanțarea prin îndatorare. Stimulentele fiscale pentru cercetare și dezvoltare sunt nu numai menținute, ci și îmbunătățite și simplificate.

Se preconizează că propunerea va avea efecte economice pozitive. Baza fiscală consolidată comună, însoțită de o deducere pentru creștere și investiții, ar duce la o creștere a investițiilor și a ocupării forței de muncă cu până la 3,4%, respectiv 0,6%. În ansamblu, creșterea s-ar majora cu până la 1,2%. Costurile de asigurare a conformității ar urma să scadă (10% pentru timpul alocat conformării și 2,5% pentru costurile de conformare). Costul înființării unei filiale ar scădea cu până la 67%, astfel încât societățile (inclusiv IMM-urile) vor putea mai ușor să își desfășoare activitatea în străinătate.

Nu se preconizează niciun impact relevant al opțiunii preferate asupra mediului. De asemenea, impacturile sociale vor fi limitate.

- **Adecvarea și simplificarea reglementărilor**

Costurile de conformare fiscală reprezintă o povară importantă pentru societăți, iar reducerea lor va constitui un avantaj major pentru punerea în aplicare a CCCTB. Costurile de conformare estimate pentru societățile mari se ridică la aproximativ 2% din impozitele plătite, în timp ce, pentru IMM-uri, se estimează că ele ating aproximativ 30% din impozitele plătite. Se preconizează că aceste costuri vor crește odată cu activitatea transfrontalieră și cu sporirea numărului de filiale. Datele privind reformele fiscale arată că, după criză, au avut loc

numeroase reforme privind impozitul pe profit și mai multe măsuri au fost îndreptate spre consolidarea cadrului internațional antiabuz. În acest context, reducerea costurilor de conformare atunci când se înființează o nouă filială rămâne un avantaj major: costurile, în termeni de timp, pentru înființarea unei noi filiale într-un stat membru ar urma să scadă cu 62-67%. Concentrându-se asupra costurilor recurente, și anume ignorând costurile unice de modificare a sistemului, evaluarea impactului estimează o reducere cu 8% a timpului acordat activităților de conformare după punerea în aplicare a CCCTB. Pe baza acestor reduceri ale termenelor, se poate încerca un calcul aproximativ al economiilor totale de costuri care ar rezulta datorită CCCTB. Dacă 5% din întreprinderile mijlocii se extind în străinătate, se poate aștepta o reducere a costurilor unice de aproximativ 1 miliard EUR. În cazul în care toate entitățile multinaționale aplică CCCTB, costurile de conformare recurente ar putea să scadă cu aproximativ 0,8 miliarde EUR.

Administrațiile fiscale vor beneficia de pe urma reducerii activităților legate de prețurile de transfer și a scăderii numărului de cazuri, în măsura în care afacerile fiscale ale unui grup de societăți sunt tratate, în principal, de către administrația statului membru în care este situată societatea-mamă. Cu toate acestea, atât timp cât CCCTB nu devine obligatorie pentru toate societățile, administrațiile naționale vor avea costuri suplimentare de conformare din cauza necesității de a întreține două sisteme paralele.

Pentru a îndeplini obiectivul de consolidare a caracterului echitabil al sistemului fiscal într-un mod proporțional, opțiunea preferată pentru CCCTB sugerează că aceasta ar trebui să devină obligatorie doar pentru un subset de societăți, în funcție de dimensiunea acestora. Astfel, microîntreprinderile și IMM-urile sunt exceptate de la aplicarea obligatorie a CCCTB. Limitarea aplicării obligatorii la grupurile cu o cifră de afaceri consolidată de peste 750 de milioane EUR servește scopului de a include cea mai mare parte (circa 64%) din cifra de afaceri generată de grupuri, limitând în același timp riscul de includere a grupurilor exclusiv interne. Pragul este în concordanță cu abordarea adoptată în alte inițiative ale UE pentru combaterea evitării obligațiilor fiscale. În același timp, propunerea oferă societăților pentru care aplicarea CCCTB nu este obligatorie posibilitatea de a participa voluntar („opt-in”) la sistemul CCCTB. Aceasta permite un maximum de flexibilitate pentru IMM-uri și microîntreprinderi, oferindu-le posibilitatea de a beneficia de avantajele unei CCCTB, fără ca aceasta să devină obligatorie pentru respectivul set de întreprinderi.

4. IMPLICAȚII BUGETARE

Prezenta propunere de directivă nu are nicio implicație bugetară pentru Uniunea Europeană.

5. ALTE ELEMENTE

- **Planuri de punere în aplicare și mecanisme de monitorizare, evaluare și raportare**

Comisia va revizui aplicarea directivei după o perioadă de cinci ani de la intrarea sa în vigoare și va raporta Consiliului cu privire la funcționarea acesteia. Statele membre ar trebui să comunice Comisiei textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

- **Documente explicative (în cazul directivelor)**

A se vedea considerentul (18).

- **Explicarea detaliată a dispozițiilor specifice ale propunerii**

Prezenta propunere reprezintă „a doua etapă” în cadrul unei abordări în etape către un sistem european de impozitare a societăților cu consolidarea transfrontalieră a rezultatelor fiscale în rândul membrilor aceluiași grup.

- **Domeniul de aplicare:** spre deosebire de propunerea din 2011, care stabilea un sistem opțional pentru toate societățile, prezenta propunere instituie un sistem obligatoriu pentru grupurile de societăți care depășesc o anumită dimensiune. Criteriul pentru fixarea unui prag legat de dimensiune se va referi la veniturile totale consolidate ale grupului care depune situații financiare consolidate și din care face parte o societate. În plus, normele comune vor fi disponibile, ca opțiune, pentru o gamă largă de grupuri care se situează sub pragul privind dimensiunea.
- **Definiția grupului:** (fără modificări în comparație cu propunerea din 2011) Eligibilitatea pentru grupul consolidat în scopuri fiscale va fi determinată pe baza a două criterii: (i) controlul (mai mult de 50% din drepturile de vot) și (ii) proprietatea (mai mult de 75% din capital) sau dreptul la profit (mai mult de 75% din drepturile la repartizarea profitului). Cele două praguri legate de control și de dreptul de proprietate sau dreptul la profit trebuie respectate pe tot parcursul anului fiscal; în caz contrar, societatea neconformă va trebui să părăsească imediat grupul. De asemenea, va exista o perioadă de stabilire a apartenenței la grup de cel puțin nouă luni consecutive.
- **Reorganizarea societăților și impozitarea pierderilor și a câștigurilor de capital nerealizate:** (fără modificări în comparație cu propunerea din 2011) Cadrul propus implică, în principal, tratamentul pierderilor și al câștigurilor de capital nerealizate la intrarea și la ieșirea din grup.

În momentul în care o societate intră într-un grup, **pierderile comerciale anterioare consolidării** se raportează pentru a fi acoperite din cota-parte a acesteia. În momentul în care o societate părăsește un grup, acesteia nu i se repartizează pierderile suferite în cursul perioadei de consolidare. Propunerea de față prezintă o îmbunătățire a normei din 2011: în cazul unor reorganizări mai extinse în care mai multe societăți trebuie să părăsească un grup care înregistrează pierderi, se stabilește un prag pentru a determina condițiile în care societățile nu vor mai părăsi un grup fără pierderi, ci se va proceda la o alocare a pierderilor la nivelul grupului consolidat.

Există norme aplicabile în cazul **câștigurilor de capital nerealizate** aferente imobilizărilor atunci când acestea sunt vândute la scurt timp după intrarea sau ieșirea dintr-un grup. Un stat membru (în cazul intrării într-un grup) sau grupul (în cazul ieșirii dintr-un grup) are dreptul de a impozita câștigurile de capital în măsura în care acestea au fost create pe teritoriul său fiscal. În plus, tratamentul fiscal al câștigurilor de capital aferente activelor necorporale create de societate necesită o abordare personalizată, care va implica evaluarea lor pe baza unui indicator corespunzător, și anume costurile de cercetare și dezvoltare, de marketing și de publicitate pe o anumită perioadă de timp.

- **Impozitele cu reținere la sursă:** (fără modificări în comparație cu propunerea din 2011) Veniturile din impozitele cu reținere la sursă percepute pentru plățile de dobânzi și de redevențe efectuate de către contribuabili vor fi distribuite conform formulei din anul fiscal respectiv. Impozitele cu reținere la sursă percepute pe dividende nu se împart deoarece, spre deosebire de dobânzi și redevențe, dividendele

sunt distribuite după impozitare și nu generează deduceri anterioare suportate de toate societățile din cadrul grupului.

- **Prevenirea utilizării abuzive a scutirilor fiscale:** (fără modificări în comparație cu propunerea din 2011) Scutirea de impozit acordată vânzărilor de acțiuni nu va fi permisă dacă este extinsă în mod nelegitim la vânzarea altor active decât acțiunile. Acest lucru se întâmplă în cazul în care activele sunt transferate în interiorul grupului, fără implicații fiscale, către un membru al grupului care este ulterior vândut în afara grupului. În acest caz activele vor beneficia, sub acoperirea unei vânzări a unei societăți, de scutirea de impozit care este prevăzută pentru vânzările de acțiuni. Un tratament similar este prevăzut pentru transferurile intragrup de active care sunt vândute ulterior în afara grupului în anul fiscal curent sau în anul fiscal următor. În acest caz, se va face o ajustare pentru a trata activul ca activ care a ieșit din grup din statul membru în care se afla inițial, și anume înainte de transferul intragrup.
 - **Formula de repartizare:** (fără modificări față de propunerea din 2011) Aceasta va cuprinde trei factori cu pondere egală (și anume, forța de muncă, activele și vânzările în funcție de destinație). Această combinație reflectă o abordare echilibrată a distribuirii profiturilor impozabile între statele membre eligibile. Factorul forță de muncă va fi împărțit în masă salarială și număr de salariați (fiecare element având aceeași pondere) pentru a ține cont de diferențele dintre nivelurile salariilor din întreaga Uniune și pentru a permite astfel o distribuție mai echitabilă. Factorul active va consta în toate imobilizările corporale. Imobilizările necorporale și activele financiare vor fi excluse din formulă datorită naturii lor mobile și riscului de eludare a sistemului. Acești factori și ponderile lor ar trebui să garanteze impozitarea profiturilor acolo unde acestea sunt obținute efectiv. Ca excepție, dacă rezultatul repartizării nu reflectă în mod echitabil volumul activității, o clauză de salvagardare prevede posibilitatea utilizării unei alte metode de alocare a venitului.
- Întrucât sistemul general al formulei de repartizare nu poate răspunde particularităților anumitor sectoare de activitate, vor exista norme privind formule ajustate, pentru a răspunde mai bine nevoilor unor sectoare cum ar fi serviciile financiare și de asigurări, petrol și gaze, precum și transportul maritim și transportul aerian.
- **Proceduri administrative:** spre deosebire de propunerea din 2011, normele administrative comune sunt limitate la grupul consolidat. În principiu, contribuabilii individuali care aleg să aplice normele în cadrul „primei etape” continuă să se încadreze în dispozițiile lor administrative naționale.

Grupurile vor trata cu o singură administrație fiscală („autoritatea fiscală principală”) în cadrul UE; aceasta este denumită, de asemenea, „ghișeu unic”. Această administrație va avea sediul în statul membru în care societatea-mamă a grupului („contribuabilul principal”) este rezidentă în scopuri fiscale. Auditurile vor fi inițiate și coordonate de autoritatea fiscală principală. Autoritățile naționale ale oricărui stat membru în care sunt impozabile profiturile unui membru al grupului pot solicita inițierea unui audit.

Autoritatea competentă a statului membru în care un membru al grupului este rezident sau stabilit poate contesta o decizie adoptată de către autoritatea fiscală principală cu privire la notificarea existenței unui grup sau la rectificarea unei decizii de impunere. În acest scop, o acțiune va fi introdusă în fața instanțelor din statul membru al autorității fiscale principale. Diferențele dintre contribuabili și autoritățile fiscale trebuie tratate de către un organism administrativ competent pentru

soluționarea căilor de atac în primă instanță în conformitate cu legislația statului membru al autorității fiscale principale.

Propunere de

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

privind o bază fiscală consolidată comună a societăților (CCCTB)

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 115,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Parlamentului European⁵,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European⁶,

hotărând în conformitate cu o procedură legislativă specială,

întrucât:

- (1) Societățile care doresc să desfășoare activități transfrontaliere în cadrul Uniunii Europene se lovesc de obstacole importante și de denaturări ale pieței din cauza existenței a 28 de sisteme diferite de impozitare a societăților și a interacțiunii dintre acestea. În plus, structurile de planificare fiscală au devenit din ce în ce mai sofisticate de-a lungul timpului, pe măsură ce se dezvoltă în diferite jurisdicții și profită efectiv de detaliile tehnice ale unui sistem fiscal sau de neconcordanțele dintre două sau mai multe sisteme fiscale în scopul reducerii obligațiilor fiscale ale societăților. Deși aceste situații evidențiază deficiențe cu un caracter complet diferit, ambele creează obstacole care împiedică buna funcționare a pieței interne. Prin urmare, o acțiune pentru a rectifica aceste probleme ar trebui să abordeze ambele tipuri de deficiențe ale pieței.
- (2) Pentru a sprijini buna funcționare a pieței interne, sistemul de impozitare a societăților din Uniune ar trebui să fie structurat pe baza principiului conform căruia societățile plătesc impozitele care le revin în mod echitabil în jurisdicția sau jurisdicțiile în care sunt generate profiturile lor. Prin urmare, este necesar să se prevadă mecanisme care descurajează societățile să profite de neconcordanțele dintre sistemele fiscale naționale pentru a-și reduce obligațiile fiscale. Este la fel de important să se stimuleze creșterea și dezvoltarea economică pe piața internă prin facilitarea comerțului transfrontalier și a investițiilor societăților. În acest scop, este necesar să se elimine atât riscurile dublei impunerii, cât și cele ale dublei neimpozitări în Uniune prin eradicarea disparităților rezultate din interacțiunea sistemelor naționale de impozitare a societăților. În același timp, societățile au nevoie de un cadru legal și fiscal ușor de utilizat pentru dezvoltarea activității lor comerciale și extinderea acesteia la nivel transfrontalier în Uniune. În acest context, cazurile de discriminare rămase ar trebui, de asemenea, să fie eliminate.

⁵ JO C , , p. .

⁶ JO C , , p. .

- (3) Astfel cum s-a subliniat în propunerea de Directivă a Consiliului privind o bază fiscală consolidată comună a societăților (CCCTB)⁷ din 16 martie 2011, un sistem de impozitare a societăților care tratează Uniunea ca o piață unică în scopul calculării bazei de impozitare a profitului societăților ar facilita activitatea transfrontalieră a societăților din Uniune și ar promova obiectivul ca Uniunea să devină o locație mai competitivă pentru investiții la nivel internațional. Propunerea de CCCTB din 2011 s-a axat pe obiectivul de a facilita extinderea activității comerciale pentru societățile din cadrul Uniunii. În plus față de acest obiectiv, ar trebui să se ia în considerare, de asemenea, faptul că CCCTB poate fi extrem de eficace pentru îmbunătățirea funcționării pieței interne prin combaterea mecanismelor de evitare a obligațiilor fiscale. În acest context, inițiativa CCCTB ar trebui relansată pentru a aborda, în mod egal, atât aspectul de facilitare a activității comerciale, cât și funcția acesteia de combatere a evitării obligațiilor fiscale. O astfel de abordare ar servi cel mai bine scopului de a elimina denaturările care afectează funcționarea pieței interne.
- (4) Având în vedere necesitatea de a acționa rapid pentru a asigura buna funcționare a pieței interne, făcând-o, pe de o parte, mai favorabilă pentru comerț și investiții și, pe de altă parte, mai rezistentă la mecanismele de evitare a obligațiilor fiscale, este necesar ca ambițioasa inițiativă CCCTB să fie împărțită în două propuneri separate. Într-o primă etapă, ar trebui să se convină asupra normelor privind o bază fiscală comună a societăților, înainte de a aborda, într-o a doua etapă, aspectul consolidării.
- (5) Numeroase structuri de planificare fiscală agresivă apar în general într-un context transfrontalier, ceea ce implică faptul că grupurile participante de societăți dețin un minimum de resurse. Pe această premisă, din motive de proporționalitate, normele privind CCCTB ar trebui să fie obligatorii numai pentru grupurile de societăți de dimensiuni substanțiale. În acest scop, ar trebui să fie stabilit un prag legat de dimensiune pe baza veniturilor totale consolidate ale unui grup care depune situații financiare consolidate. În plus, pentru a contribui mai bine la realizarea obiectivului de facilitare a comerțului și a investițiilor pe piața internă, normele privind CCCTB ar trebui să fie disponibile, de asemenea, ca opțiune, pentru grupurile care nu ating pragul legat de dimensiune.
- (6) Eligibilitatea pentru grupul consolidat în scopuri fiscale va fi determinată pe baza a două criterii: (i) controlul (mai mult de 50% din drepturile de vot) și (ii) proprietatea (mai mult de 75% din capital) sau dreptul la profit (mai mult de 75% din drepturile la repartizarea profitului). Un astfel de test ar asigura un nivel ridicat de integrare economică între membrii grupului. Pentru a garanta integritatea sistemului, cele două praguri legate de control și de proprietate sau dreptul la profit ar trebui respectate pe tot parcursul anului fiscal; în caz contrar, societatea neconformă ar trebui să părăsească imediat grupul. Pentru a preveni o manipulare a rezultatelor fiscale prin intermediul societăților care intră și ies din grup într-un termen scurt, ar trebui să existe, de asemenea, o cerință minimă de nouă luni consecutive pentru stabilirea calității de membru al grupului.
- (7) Normele privind reorganizarea societăților ar trebui să asigure că efectul acestor reorganizări asupra drepturilor de impozitare existente ale statelor membre se menține la un nivel minim. Prin urmare, de fiecare dată când o societate se alătură unui grup, statele membre în care alți membri sunt stabiliți sau sunt rezidenți în scopuri fiscale nu

⁷ Propunere de Directivă a Consiliului COM (2011) 121 final/2 din 3.10.2011 privind o bază fiscală consolidată comună a societăților.

ar trebui să suporte costul suplimentar al pierderilor pe care societatea le-a suferit conform normelor din cadrul unui alt sistem de impozitare a profitului care s-a aplicat societății respective înaintea normelor din prezenta directivă. În consecință, pierderile comerciale anterioare consolidării ale unei societăți care se alătură unui grup ar trebui să fie reportate pentru a fi compensate în raport cu cota-parte a societății respective. Astfel, pierderile suferite de către un membru al grupului pe parcursul perioadei de consolidare nu ar trebui să fie alocate în mod exclusiv aceluia membru al grupului, ci să fie repartizate în cadrul grupului. În cazul unor reorganizări mai ample, în care mai multe societăți părăsesc un grup care înregistrează pierderi, ar fi esențial să se stabilească un prag pentru a determina condițiile în care societățile nu ar trebui să mai părăsească un grup care înregistrează pierderi fără a le fi alocate pierderi care trebuie reportate. Ar trebui efectuată o ajustare similară în ceea ce privește câștigurile de capital rezultate din vânzarea anumitor active într-o perioadă scurtă de timp după ce aceste active s-au alăturat unui grup sau au părăsit un grup împreună cu o societate care intră sau iese din grup. În astfel de cazuri, statul membru (statele membre) în care s-au obținut aceste câștiguri ar trebui să primească dreptul de a le impozita, chiar dacă activele nu se mai află în jurisdicția lor fiscală. Tratatamentul fiscal al câștigurilor de capital aferente activelor necorporale create de societate necesită o abordare personalizată, având în vedere că, adesea, astfel de active nu sunt înregistrate în conturile financiare ale unei societăți și nu pare să existe o modalitate de a calcula cu precizie valoarea lor. Prin urmare, câștigurile de capital obținute ar trebui evaluate pe baza unui indicator corespunzător, și anume costurile de cercetare și dezvoltare, de marketing și de publicitate pe o anumită perioadă de timp.

- (8) Veniturile provenite din impozitele cu reținere la sursă pe plățile de dobânzi și redevențe ar trebui să fie repartizate în conformitate cu formula pentru repartizarea bazei fiscale consolidate a anului fiscal în care se percepe impozitul cu reținere la sursă, pentru a compensa faptul că plățile de dobânzi și de redevențe ar fi condus anterior la o deducere, iar beneficiul ar fi fost împărțit de către grup. Cu toate acestea, veniturile generate de impozitele cu reținere la sursă pe dividende nu ar trebui să fie împărțite. Spre deosebire de plățile de dobânzi și de redevențe, dividendele sunt distribuite din profiturile care au fost deja supuse impozitului pe profit, prin urmare, distribuirea de dividende nu implică, pentru membrii grupului, niciun avantaj constând într-o deducere a cheltuielilor de funcționare.
- (9) Pentru a preveni eludarea normelor privind scutirea de impozit a câștigurilor din vânzarea de acțiuni, acest tratament cu scutire de impozit ar trebui să nu fie permis dacă este extins în mod nelegitim la vânzarea altor active decât acțiunile. Această situație ar apărea în cazul în care activele ar fi transferate prin intermediul unor tranzacții intragrup, fără implicații fiscale, unui membru al grupului, cu planul de a vinde ulterior acțiunile la respectivul membru al grupului și a include activele respective în vânzare. Într-un astfel de caz, activele ar beneficia efectiv, sub acoperirea unei vânzări de acțiuni, de scutirea de impozit care se aplică la vânzarea de acțiuni. În consecință, ar fi necesar, de asemenea, să se includă dispoziții privind transferurile intragrup de active care sunt apoi vândute în afara grupului într-o perioadă de până la doi ani. Mai exact, ar trebui să se efectueze o ajustare pentru a trata un activ ca activ care a ieșit din grup din statul membru în care se afla inițial, și anume înainte de transferul intragrup, iar astfel să se descurajeze transferul artificial de active intragrup (altele decât acțiunile) către state membre cu regimuri fiscale avantajoase pentru câștigurile de capital din vânzarea de active.

- (10) Formula de repartizare a bazei fiscale consolidate ar trebui să cuprindă trei factori cu pondere egală, și anume forța de muncă, activele și vânzările în funcție de destinație. Acești factori cu pondere egală ar trebui să reflecte o abordare echilibrată privind distribuirea profiturilor impozabile între statele membre în cauză și să asigure că profiturile sunt impozitate acolo unde sunt câștigate efectiv. Prin urmare, forța de muncă și activele ar trebui să fie alocate statului membru în care este efectuată munca sau în care sunt situate activele, acordându-se, astfel, importanța corespunzătoare intereselor statului membru de origine, în timp ce vânzările ar trebui să fie alocate statului membru de destinație a bunurilor sau serviciilor. Pentru a ține cont de diferențele dintre nivelurile salariilor din întreaga Uniune și, prin urmare, pentru a permite o distribuire corectă a bazei fiscale consolidate, factorul forța de muncă ar trebui să cuprindă atât masa salarială, cât și numărul de angajați (fiecare element având aceeași pondere). De asemenea, factorul active ar trebui să fie compus din toate imobilizările corporale, dar nu și din imobilizările necorporale și activele financiare, din cauza naturii lor mobile și a riscului aferent ca normele prezentei directive să fie eludate. În cazul în care, din cauza unor circumstanțe excepționale, rezultatul repartizării nu reflectă în mod echitabil volumul activității, o clauză de salvagardare ar trebui să prevadă posibilitatea utilizării unei alte metode de alocare a venitului.
- (11) Datorită particularităților care le caracterizează, anumite sectoare, cum ar fi sectorul financiar și de asigurări, sectorul de petrol și gaze, precum și transportul maritim și transportul aerian, au nevoie de o formulă ajustată pentru repartizarea bazei fiscale consolidate.
- (12) Pentru a optimiza beneficiile de a avea un set unic de norme în materie de impozit pe profit în întreaga UE pentru stabilirea bazei fiscale consolidate a grupurilor, grupurile ar trebui să poată trata cu o singură administrație fiscală („autoritatea fiscală principală”). În principiu, autoritatea fiscală principală ar trebui să aibă sediul în statul membru în care societatea-mamă a grupului („contribuabilul principal”) este rezidentă în scopuri fiscale. În acest context, este esențial să se stabilească norme procedurale comune pentru administrarea sistemului.
- (13) Auditurile ar trebui, în principiu, să fie inițiate și coordonate de către autoritatea fiscală principală, dar având în vedere că prima etapă, care constă în calcularea bazei fiscale, se efectuează la nivel local, autoritățile naționale ale oricărui stat membru în care sunt impozabile profiturile unui membru al grupului ar trebui să aibă, de asemenea, posibilitatea de a solicita inițierea unui audit. În consecință, pentru a proteja baza de impozitare națională, autoritatea competentă a statului membru în care un membru al grupului este rezident în scopuri fiscale sau este stabilit sub forma unui sediu permanent ar trebui să poată contesta în fața instanțelor din statul membru al autorității fiscale principale o decizie a respectivei autorități fiscale privind notificarea de creare a unui grup sau privind o rectificare a deciziei de impunere. Diferențele dintre contribuabili și autoritățile fiscale ar trebui să fie tratate de către un organism administrativ de primă instanță, în scopul de a reduce numărul de cazuri care ajung în instanțele de judecată. Acest organism ar trebui să fie structurat și să funcționeze în conformitate cu legislația statului membru al autorității fiscale principale, având competența de a soluționa acțiunile în primă instanță.
- (14) Prezenta directivă se bazează pe Directiva 2016/xx/UE a Consiliului privind o bază fiscală comună a societăților (care stabilește un set comun de norme în materie de impozit pe profit pentru calcularea bazei de impozitare) și se axează pe consolidarea rezultatelor fiscale la nivelul grupului. Prin urmare, este necesar să se ia în calcul interacțiunea dintre cele două instrumente legislative și să se asigure tranziția anumitor

elemente ale bazei de impozitare în noul cadru aplicabil grupurilor. Astfel de elemente ar trebui să includă, în special, norma privind limitarea deductibilității dobânzii, clauza privind nepermiterea exonerării veniturilor (*switch over*) și legislația referitoare la societățile străine controlate, precum și tratamentul neuniform al elementelor hibride.

- (15) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului⁸. Orice prelucrare a datelor cu caracter personal efectuată în cadrul prezentei directive trebuie să respecte, de asemenea, dispozițiile naționale aplicabile privind protecția datelor care pun în aplicare Directiva 95/46/CE⁹, care va fi înlocuită de Regulamentul (UE) 2016/679¹⁰, și Regulamentul (CE) nr. 45/2001¹¹.
- (16) Pentru a completa sau a modifica anumite elemente neesențiale ale prezentei directive, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește (i) luarea în considerare a modificărilor aduse legislației statelor membre cu privire la formele de societăți și impozitele pe profit și modificarea anexelor I și II în acest sens; (ii) stabilirea unor definiții suplimentare; și (iii) completarea normei privind limitarea deductibilității dobânzii cu norme anti-fragmentare, pentru a aborda mai bine riscurile de evitare a obligațiilor fiscale care ar putea apărea în cadrul unui grup. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure transmiterea simultană, în timp util și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.
- (17) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentei directive, ar trebui să se confere Comisiei competențele de executare pentru (i) a adopta anual o listă de forme de societăți din țări terțe care sunt similare cu formele de societăți enumerate în anexa I; (ii) a stabili norme detaliate privind calcularea factorilor forță de muncă, active și vânzări, repartizarea angajaților și a masei salariale, a activelor și vânzărilor fiecărui factor în parte, precum și evaluarea activelor; (iii) a adopta un act de stabilire a unui formular standard al notificării de creare a unui grup; și (iv) a stabili norme privind depunerea electronică a declarației fiscale consolidate, formularul declarației fiscale consolidate, formularul declarației fiscale a unui contribuabil individual și documentele justificative necesare. Aceste competențe ar

⁸ Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

⁹ Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, JO L 281, 23.1.1995, p. 31.

¹⁰ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

¹¹ Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1-22).

trebui să fie exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului¹².

- (18) Având în vedere că obiectivele prezentei directive, și anume îmbunătățirea funcționării pieței interne prin combaterea practicilor de evitare a obligațiilor fiscale la nivel internațional și facilitarea extinderii societăților la nivel transfrontalier în cadrul Uniunii, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre acționând individual și într-un mod dispart, deoarece este necesară o acțiune coordonată pentru realizarea acestor obiective, dar, datorită faptului că directiva vizează ineficiențele pieței interne care își au originea în interacțiunea dintre normele fiscale naționale dispartate care au un impact asupra pieței interne și descurajează activitatea transfrontalieră, aceste obiective pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității prevăzut la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective, în special având în vedere că domeniul său de aplicare obligatoriu este limitat la grupuri care depășesc o anumită dimensiune.
- (19) În conformitate cu Declarația politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative¹³, statele membre s-au angajat ca, în cazuri justificate, să transmită împreună cu notificarea măsurilor de transpunere unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că este justificată transmiterea unor astfel de documente.
- (20) Comisia ar trebui să aibă obligația de a revizui aplicarea directivei după cinci ani de la intrarea sa în vigoare și să raporteze Consiliului cu privire la funcționarea acesteia. Statele membre ar trebui să aibă obligația să comunice Comisiei textele dispozițiilor de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

OBIECT, DOMENIU DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1 *Obiect*

1. Prezenta directivă instituie un sistem pentru consolidarea bazelor fiscale, astfel cum se prevede în Directiva 2016/xx/UE a Consiliului¹⁴, pentru societățile care sunt membre ale unui grup și stabilește norme privind modul în care o bază fiscală consolidată comună a societăților este alocată statelor membre și este administrată de către autoritățile fiscale naționale.

¹² Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

¹³ Declarație politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative (JO C 369, 17.12.2011, p. 14).

¹⁴ [titlul complet al Directivei (JO L [], [], p. [])].

2. O societate care aplică normele din prezenta directivă încetează să mai fie supusă legislației naționale în materie de impozit pe profit în ceea ce privește toate aspectele reglementate de prezenta directivă, sub rezerva unor dispoziții contrare.

Articolul 2
Domeniu de aplicare

1. Normele prezentei directive se aplică unei societăți care este înființată în temeiul legislației unui stat membru, inclusiv sediilor sale permanente din alte state membre, în cazul în care societatea îndeplinește toate condițiile următoare:
 - (a) are una dintre formele de societăți enumerate în anexa I;
 - (b) este supusă uneia dintre formele de impozit pe profit enumerate în anexa II sau unui impozit similar introdus ulterior;
 - (c) este membră a unui grup consolidat în scopuri de contabilitate financiară cu un venit total consolidat al grupului care depășește 750 000 000 EUR în exercițiul financiar care precedă exercițiul financiar relevant;
 - (d) se califică drept societate-mamă sau filială eligibilă, în conformitate cu articolul 5 din prezenta directivă și/sau are unul sau mai multe sedii permanente, în conformitate cu articolul 5 din Directiva 2016/xx/UE.
2. Prezenta directivă se aplică, de asemenea, unei societăți care este stabilită în conformitate cu legislația unei țări terțe, în ceea ce privește sediile sale permanente situate într-unul sau mai multe state membre, în cazul în care societatea îndeplinește condițiile prevăzute la alineatul (1) literele (b)-(d).

Referitor la întrebarea dacă o societate îndeplinește condiția de la alineatul (1) litera (a), este suficient ca societatea dintr-o țară terță să aibă o formă similară cu una dintre formele de societăți menționate în anexa I. În sensul alineatului (1) litera (a), Comisia adoptă anual o listă cu formele de societăți din țări terțe care sunt similare cu formele de societăți enumerate în anexa I. Respectivul act de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 77 alineatul (2). Faptul că o formă de societate dintr-o țară terță nu este inclusă pe listă nu împiedică aplicarea prezentei directive și în cazul formei respective.
3. O societate care îndeplinește condițiile de la alineatul (1) literele (a), (b) și (d), dar nu îndeplinește condițiile prevăzute la litera (c) din alineatul respectiv poate opta, inclusiv pentru sediile sale permanente situate în alte state membre, să aplice normele prezentei directive pentru o perioadă de cinci ani fiscali. Această perioadă se prelungește în mod automat cu perioade succesive de cinci ani fiscali, dacă nu există o notificare de încetare a aplicării în conformitate cu articolul 47 al doilea paragraf. Condițiile menționate la alineatul (1) literele (a), (b) și (d) trebuie să fie îndeplinite de fiecare dată când are loc prelungirea perioadei.
4. Normele din prezenta directivă nu se aplică în cazul companiilor de transport maritim aflate sub un regim fiscal special. O companie de transport maritim aflată sub un regim fiscal special este luată în considerare pentru a determina societățile care sunt membre ale aceluiași grup, astfel cum se prevede la articolele 5 și 6.
5. Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 75 pentru a modifica anexele I și II astfel încât să țină seama de modificările aduse legislației statelor membre cu privire la forme de societăți și impozitele pe profit.

Articolul 3

Definiții

În înțelesul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

- (1) „contribuabil”, astfel cum este definit la articolul 4 punctul (1) din Directiva 2016/xx/UE;
- (2) „contribuabil individual” înseamnă o societate care nu este supusă normelor prezentei directive, dar a optat să aplice Directiva 2016/xx/UE;
- (3) „necontribuabil”, astfel cum este definit la articolul 4 punctul (2) din Directiva 2016/xx/UE;
- (4) „contribuabil rezident”, astfel cum este definit la articolul 4 punctul (3) din Directiva 2016/xx/UE;
- (5) „contribuabil nerezident”, astfel cum este definit la articolul 4 punctul (4) din Directiva 2016/xx/UE;
- (6) „venituri”, astfel cum sunt definite la articolul 4 punctul (5) din Directiva 2016/xx/UE;
- (7) „cheltuieli”, astfel cum sunt definite la articolul 4 punctul (6) din Directiva 2016/xx/UE;
- (8) „an fiscal”, astfel cum este definit la articolul 4 punctul (7) din Directiva 2016/xx/UE;
- (9) „profit”, astfel cum este definit la articolul 4 punctul (8) din Directiva 2016/xx/UE;
- (10) „pierdere”, astfel cum este definită la articolul 4 punctul (9) din Directiva 2016/xx/UE;
- (11) „contribuabil principal” are unul dintre următoarele sensuri:
 - (a) un contribuabil rezident, care formează un grup cu filialele sale eligibile, cu unul sau mai multe dintre sediile sale permanente situate într-un alt stat membru sau în alte state membre sau cu unul sau mai multe sedii permanente ale unei filiale eligibile care este rezidentă într-o țară terță;
 - (b) un contribuabil rezident desemnat de grupul care este compus doar din doi sau mai mulți contribuabili rezidenți care sunt filiale directe eligibile ale aceleiași societăți-mamă rezidente într-o țară terță;
 - (c) un contribuabil rezident care este filiala eligibilă a unei societăți-mamă rezidente într-o țară terță, în cazul în care respectivul contribuabil rezident formează un grup doar cu unul sau mai multe sedii permanente ale societății-mamă;
 - (d) un sediu permanent desemnat de un contribuabil nerezident care formează un grup doar în privința sediilor sale permanente din unul sau mai multe state membre;
- (12) „grup consolidat în scopuri de contabilitate financiară”, astfel cum este definit la articolul 4 punctul (10) din Directiva 2016/xx/UE;
- (13) „cercetare și dezvoltare”, astfel cum sunt definite la articolul 4 punctul (11) din Directiva 2016/xx/UE;

- (14) „costurile îndatorării”, astfel cum sunt definite la articolul 4 punctul (12) din Directiva 2016/xx/UE;
- (15) „costurile excedentare ale îndatorării”, astfel cum sunt definite la articolul 4 punctul (13) din Directiva 2016/xx/UE;
- (16) „valoare în scopuri fiscale” astfel cum este definită la articolul 4 punctul (17) din Directiva 2016/xx/UE;
- (17) „valoarea de piață”, astfel cum este definită la articolul 4 punctul (18) din Directiva 2016/xx/UE;
- (18) „imobilizări”, astfel cum sunt definite la articolul 4 punctul (19) din Directiva 2016/xx/UE;
- (19) „active financiare”, astfel cum sunt definite la articolul 4 punctul (20) din Directiva 2016/xx/UE;
- (20) „proprietar economic”, astfel cum este definit la articolul 4 punctul (28) din Directiva 2016/xx/UE;
- (21) „întreprindere financiară”, astfel cum este definită la articolul 4 punctul (29) din Directiva 2016/xx/UE;
- (22) „membru al grupului” înseamnă un contribuabil care aparține aceluiași grup, astfel cum este prevăzut la articolele 5 și 6. În cazul în care un contribuabil menține o prezență fiscală în unul sau mai multe state membre, altele decât statul în care acesta este rezident în scopuri fiscale, fiecare prezență fiscală este tratată ca membru al grupului;
- (23) „bază fiscală consolidată” înseamnă rezultatul însumării bazelor fiscale ale tuturor membrilor grupului, calculate în conformitate cu Directiva 2016/xx/UE;
- (24) „tranzacție intragrup” înseamnă orice tranzacție între părți care sunt membre ale aceluiași grup la momentul realizării tranzacției și al recunoașterii veniturilor și cheltuielilor asociate tranzacției respective;
- (25) „cotă-parte” înseamnă partea din baza fiscală consolidată a unui grup care este repartizată unui membru al grupului în conformitate cu capitolul VIII;
- (26) „autoritate competentă” înseamnă autoritatea desemnată de fiecare stat membru pentru a administra toate chestiunile legate de punerea în aplicare a prezentei directive;
- (27) „autoritate fiscală principală” înseamnă autoritatea competentă a statului membru în care contribuabilul principal este rezident în scopuri fiscale sau, în ceea ce privește un sediu permanent al unui contribuabil nerezident, a statului membru în care se află sediul permanent în cauză;
- (28) „legislația națională în materie de impozit pe profit”, astfel cum este definită la articolul 4 punctul (32) din Directiva 2016/xx/UE.

Comisia poate adopta acte delegate în conformitate cu articolul 75 pentru a stabili definiții ale mai multor concepte.

CAPITOLUL II

NORME PRIVIND REZIDENȚA ȘI TERITORIALITATEA

Articolul 4 Rezidența fiscală

1. O societate care are sediul social, locul înființării sau locul conducerii efective într-un stat membru și, în conformitate cu clauzele unui acord încheiat de statul membru respectiv cu o țară terță, nu este considerată rezident fiscal în țara terță respectivă este considerată rezident în scopuri fiscale în respectivul stat membru.
2. O societate care este rezidentă în scopuri fiscale în mai multe state membre este considerată rezidentă în statul membru în care se află conducerea efectivă a acesteia.
3. Dacă locul conducerii efective a unui membru al grupului care desfășoară activități de transport maritim sau de transport pe căile navigabile interioare se află la bordul unei nave sau al unui vapor, se consideră că membrul respectiv este rezident în scopuri fiscale în statul membru al portului de origine al navei sau vaporului sau, dacă un astfel de port nu există, în statul membru de rezidență fiscală al operatorului navei sau vaporului.
4. Un contribuabil rezident este supus impozitului pe profit pentru toate veniturile, indiferent de sursa din care sunt obținute acestea, fie în interiorul sau în exteriorul statului membru în care este rezident în scopuri fiscale.
5. Un contribuabil nerezident este supus impozitului pe profit pentru toate veniturile obținute dintr-o activitate desfășurată printr-un sediu permanent într-un stat membru.

CAPITOLUL III

CONSOLIDARE

Articolul 5 Societatea-mamă și filialele eligibile

1. O filială eligibilă înseamnă toate filialele directe și sub-filialele în care societatea mamă deține următoarele drepturi:
 - (a) dreptul de a exercita mai mult de 50% din drepturile de vot; și
 - (b) un drept de proprietate care se ridică la mai mult de 75% din capitalul societății sau mai mult de 75% din drepturile la profit.
2. Pentru calcularea pragurilor menționate la alineatul (1) în raport cu sub-filialele, se aplică următoarele reguli:
 - (a) în momentul în care se atinge pragul dreptului de vot în ceea ce privește o filială, se consideră că societatea-mamă deține 100% din aceste drepturi;
 - (b) dreptul la profit și dreptul de proprietate asupra capitalului se calculează prin multiplicarea participației deținute, direct și indirect, în filialele de la fiecare

nivel. În calcul sunt luate în considerare și drepturile de proprietate inferioare sau egale cu 75% deținute direct sau indirect de societatea-mamă, inclusiv drepturile deținute într-o societate rezidentă într-o țară terță.

Articolul 6

Grupuri

1. Un contribuabil rezident formează un grup cu:
 - (a) toate sediile sale permanente situate într-un stat membru;
 - (b) toate sediile permanente situate într-un stat membru și care sunt deținute de filialele sale eligibile cu rezidența fiscală într-o țară terță;
 - (c) toate filialele sale eligibile cu rezidența fiscală într-un stat membru, inclusiv sediile permanente ale filialelor respective în cazul în care astfel de sedii permanente sunt situate într-un stat membru;
 - (d) alți contribuabili rezidenți, inclusiv sediile permanente ale acestora care sunt situate într-un stat membru, în cazul în care toți contribuabilii rezidenți sunt filiale eligibile ale unui necontribuabil care are rezidența fiscală într-o țară terță, are o formă similară cu una dintre formele de societate din anexa I și îndeplinește condiția de la articolul 2 alineatul (1) litera (c).
2. Un contribuabil nerezident formează un grup în raport cu toate sediile sale permanente situate în unul sau mai multe state membre și cu toate filialele sale eligibile cu rezidența fiscală într-un stat membru, inclusiv cu sediile permanente ale acestora din urmă situate în unul sau mai multe state membre.
3. O societate în insolvență sau lichidare nu poate deveni membră a unui grup. Un contribuabil care face obiectul unei declarații de insolvență sau al unei proceduri de lichidare trebuie să părăsească imediat grupul.

Articolul 7

Efectul consolidării

1. Bazele fiscale ale tuturor membrilor unui grup se adună într-o bază fiscală consolidată.
2. Dacă o bază fiscală consolidată este negativă, pierderea se reportează și se acoperă din următoarea bază fiscală consolidată pozitivă. Dacă baza fiscală consolidată este pozitivă, aceasta se repartizează în conformitate cu capitolul VIII.

Articolul 8

Termene

1. Un contribuabil care este membru al unui grup trebuie să respecte pragurile prevăzute la articolul 5, fără întrerupere, pe tot parcursul anului fiscal.
2. Un contribuabil devine membru al unui grup la data la care sunt atinse pragurile prevăzute la articolul 5. Pragurile trebuie respectate cel puțin nouă luni consecutive, în caz contrar contribuabilul fiind tratat ca și cum nu ar fi devenit niciodată membru al grupului.
3. Un contribuabil încetează să mai fie membru al grupului a doua zi după ce acesta nu mai respectă pragurile prevăzute la articolul 5.

Articolul 9
Eliminarea tranzacțiilor intragrup

1. Cu excepția cazurilor menționate la articolul 42 al doilea paragraf și la articolul 43, profiturile și pierderile rezultate din tranzacții intragrup sunt ignorate la calcularea bazei fiscale consolidate.
2. Grupurile aplică o metodă coerentă și bine documentată de înregistrare a tranzacțiilor intragrup. Grupurile pot schimba metoda doar din motive comerciale întemeiate și doar la începutul unui an fiscal.
3. Metoda de înregistrare a tranzacțiilor intragrup permite identificarea tuturor transferurilor și vânzărilor intragrup la valoarea cea mai mică pentru activele care nu fac obiectul amortizării sau la valoarea fiscală pentru activele amortizabile.
4. Transferurile intragrup nu modifică statutul imobilizărilor necorporale create de societate.

Articolul 10
Impozite cu reținere la sursă și alte impozitări la sursă

Tranzacțiile intragrup nu sunt supuse impozitelor reținute la sursă sau altor impozitări la sursă.

CAPITOLUL IV

INTRAREA ȘI IEȘIREA DIN GRUP

Articolul 11
Imobilizări în momentul intrării în grup

1. În cazul în care, la data intrării sale într-un grup, un contribuabil este proprietarul economic al unor imobilizări neamortizabile sau amortizabile individual și dacă oricare dintre aceste imobilizări sunt vândute de către contribuabil în termen de cinci ani de la data la care s-a alăturat grupului, se ajustează cota-parte a membrului grupului care deținea proprietatea economică asupra imobilizărilor la data intrării prin adăugarea veniturilor obținute din vânzarea respectivă la această cotă-parte și prin deducerea din această cotă-parte a costurilor aferente activelor neamortizabile și a valorii fiscale a activelor amortizabile. Ajustarea se realizează în anul fiscal în care a avut loc vânzarea activelor.
2. Ajustarea prevăzută la alineatul (1) se efectuează, de asemenea, în ceea ce privește activele financiare, cu excepția acțiunilor proprii și a participațiilor care dau naștere la venituri scutite de impozit.
3. Ajustarea prevăzută la alineatul (1) nu se efectuează în cazul în care contribuabilul care intră în grup provine dintr-un alt grup aflat sub incidența normelor prezentei directive.
4. În cazul în care, ca urmare a unei reorganizări a societății, contribuabilul nu mai există sau nu mai deține un sediu permanent în statul membru în care era rezident în scopuri fiscale la data la care s-a alăturat grupului, se consideră că respectivul

contribuabil are un sediu permanent în acel stat membru în scopul aplicării prezentului articol.

Articolul 12

Contracte pe termen lung la intrarea în grup

1. Veniturile și cheltuielile care, în conformitate cu articolul 22 alineatele (2) și (3) din Directiva 2016/xx/UE, sunt considerate generate sau angajate înainte ca normele prezentei directive să devină aplicabile contribuabilului, dar care nu au fost încă incluse în baza fiscală conform legislației fiscale naționale în materie de impozit pe profit care se aplica anterior contribuabilului, se adaugă sau se deduc din cota-parte a membrului relevant al grupului, în conformitate cu normele referitoare la termene din legislația națională.
2. Veniturile care au fost impozitate în conformitate cu legislația fiscală națională în materie de impozit pe profit, înainte ca normele prezentei directive să devină aplicabile contribuabilului, la o valoare mai mare decât cea care ar fi fost inclusă în baza fiscală în conformitate cu articolul 22 alineatul (2) din Directiva 2016/xx/UE se deduc din cota-parte a membrului relevant al grupului în primul an fiscal de aplicare a normelor prevăzute în prezenta directivă.
3. În cazul în care cota-parte a unui membru al grupului într-un an fiscal nu este suficientă pentru a compensa integral sumele deductibile prevăzute la alineatele (1) și (2), sumele necompensate sunt reportate pentru următorii ani, până când acestea sunt compensate din cota-parte a respectivului membru al grupului.

Articolul 13

Provizioane, venituri și deduceri în momentul intrării în grup

1. Provizioanele și deducerile creanțelor incerte prevăzute la articolele 23 și 25 din Directiva 2016/xx/UE sunt deductibile doar în măsura în care provin din activități sau tranzacții efectuate după ce normele prezentei directive au devenit aplicabile contribuabilului.
2. Veniturile care, în conformitate cu articolul 16 din Directiva 2016/xx/UE, sunt considerate ca fiind obținute înainte ca normele prezentei directive să devină aplicabile contribuabilului, dar care nu au fost încă incluse în baza fiscală în temeiul legislației fiscale naționale în materie de impozit pe profit care se aplica anterior contribuabilului, se adaugă la cota-parte a membrului relevant al grupului, în conformitate cu normele referitoare la termene din legislația fiscală națională în materie de impozit pe profit.
3. Cheltuielile efectuate după ce normele prezentei directive au devenit aplicabile contribuabilului, dar în legătură cu activități sau tranzacții efectuate anterior și pentru care nu s-au făcut deduceri în conformitate cu legislația fiscală națională aplicabilă în materie de impozit pe profit, sunt deductibile numai din cota-parte a respectivului membru al grupului, cu excepția cazului în care astfel de cheltuieli sunt efectuate cu mai mult de cinci ani după ce contribuabilul s-a alăturat grupului.

Cheltuielile efectuate în conformitate cu legislația fiscală națională în materie de impozit pe profit care nu fuseseră deduse atunci când normele prezentei directive au devenit aplicabile contribuabilului sunt deductibile numai din cota-parte a membrului relevant al grupului, calculată în conformitate cu prezenta directivă, în cantumuri egale repartizate pe parcursul a cinci ani. Cheltuielile care implică costuri ale îndatorării sunt deductibile în conformitate cu articolul 13 din Directiva 2016/xx/UE.

În cazul în care cota-parte care a fost repartizată unui membru al grupului într-un an fiscal nu este suficientă pentru a deduce în totalitate sumele prevăzute în primul și al doilea paragraf, sumele necompensate sunt reportate pentru următorii ani, până când acestea sunt compensate în raport cu cota-parte a respectivului membru al grupului.

4. Sumele deduse înainte ca normele prezentei directive să devină aplicabile contribuabilului nu pot face obiectul unei noi deduceri.

Articolul 14

Termene de amortizare la intrarea în grup sau la ieșirea din grup

Amortizarea activelor unui contribuabil care intră într-un grup sau iese dintr-un grup în decursul unui an fiscal se calculează proporțional cu numărul de luni calendaristice în care contribuabilul a făcut parte din grup în anul fiscal respectiv.

Articolul 15

Pierderi înainte de intrarea în sistem

Pierderile necompensate suferite de către un membru al grupului, în conformitate cu legislația fiscală națională în materie de impozit pe profit sau cu Directiva 2016/xx/UE, înainte ca normele prezentei directive să devină aplicabile acelui membru al grupului pot fi acoperite din cota-parte a respectivului membru al grupului, dacă și în măsura în care acest lucru este prevăzut în legislația fiscală națională în materie de impozit pe profit sau în Directiva 2016/xx/UE.

Articolul 16

Încetarea existenței unui grup

Anul fiscal al unui grup încetează atunci când grupul este dizolvat. Baza fiscală consolidată și pierderile necompensate ale grupului se repartizează membrilor grupului în conformitate cu capitolul VIII, pe baza valorii factorilor de repartizare aplicabili în anul fiscal de încetare a existenței.

Articolul 17

Amortizarea la încetarea existenței unui grup

În cazul în care un grup își încetează existența, amortizarea activelor sale în anul fiscal de încetare a existenței se calculează proporțional cu numărul de luni calendaristice în care grupul a funcționat în anul fiscal respectiv.

Articolul 18

Pierderi după încetarea existenței grupului

În urma încetării existenței unui grup, pierderile grupului respectiv se tratează după cum urmează:

- (a) pierderile unui contribuabil care optează pentru aplicarea normelor Directivei 2016/xx/UE se reportează și se acoperă în conformitate cu articolul 41 din directiva respectivă;
- (b) pierderile unui contribuabil care intră într-un alt grup se reportează și se acoperă din cota-parte a membrului relevant al grupului, sub rezerva restricțiilor prevăzute la articolul 41 alineatul (3) din Directiva 2016/xx/UE;

- (c) pierderile unui contribuabil care revine la legislația fiscală națională în materie de impozit pe profit se reportează și se acoperă în conformitate cu legislația fiscală națională în materie de impozit pe profit care devine aplicabilă, ca și cum pierderile ar fi fost înregistrate în timp ce contribuabilul intra sub incidența legislației respective.

Articolul 19

Imobilizări în momentul ieșirii din grup

Veniturile obținute din imobilizări neamortizabile sau din imobilizări amortizabile în mod individual, cu excepția celor care au dat naștere unei scutiri reduse în conformitate cu articolul 24, care sunt vândute în termen de trei ani după părăsirea grupului de către contribuabilul care deține proprietatea economică a acestor active se adaugă la baza fiscală consolidată a grupului în anul vânzării. Costurile legate de imobilizările neamortizabile și valoarea fiscală a imobilizărilor amortizabile în mod individual se deduc din baza fiscală respectivă.

Aceeași regulă se aplică și activelor financiare, cu excepția acțiunilor proprii și a participațiilor care dau naștere unor venituri scutite de impozit.

Veniturile obținute din aceste vânzări care se adaugă la baza fiscală consolidată a grupului nu sunt impozabile în alt mod.

Articolul 20

Imobilizări necorporale create de societate

Dacă un contribuabil care este proprietarul economic al uneia sau mai multor imobilizări necorporale create de societate părăsește grupul, la baza fiscală consolidată aplicabilă la sfârșitul anului fiscal se adaugă o sumă egală cu costurile suportate în cursul ultimilor cinci ani în legătură cu imobilizările respective pentru cercetare, dezvoltare, marketing și publicitate. Valoarea adăugată nu trebuie însă să depășească valoarea imobilizărilor în momentul ieșirii contribuabilului din grup. Costurile respective se repartizează contribuabilului care iese din grup și se tratează în conformitate cu legislația fiscală națională în materie de impozit pe profit aplicabilă ulterior contribuabilului sau, dacă respectivul contribuabil intră în alt grup, costurile sunt atribuite în anul fiscal în care contribuabilul a intrat în celălalt grup.

Articolul 21

Pierderi în momentul ieșirii din grup

Nu se repartizează pierderi unui membru care iese dintr-un grup.

CAPITOLUL V

REORGANIZAREA SOCIETĂȚILOR

Articolul 22

Reorganizarea societăților în cadrul unui grup

1. O reorganizare a societăților în cadrul grupului sau transferul sediului social al unui contribuabil nu dă naștere niciunui profit și niciunei pierderi în scopul determinării bazei fiscale consolidate.

2. În cazul în care, ca urmare a unei reorganizări a societăților sau a unei serii de tranzacții între membrii unui grup în decurs de doi ani, majoritatea activelor unui contribuabil sunt transferate într-un alt stat membru, conducând la o modificare substanțială a factorului active, activele transferate sunt atribuite factorului active al contribuabilului care face transferul pentru o perioadă maximă de cinci ani de la data transferului, atât timp cât un membru al grupului continuă să fie proprietarul economic al activelor respective.
3. În scopul aplicării prezentului articol, contribuabilul care face transferul, menționat la alineatul (2), care nu mai există sau nu mai are un sediu permanent în statul membru din care au fost transferate activele se consideră a avea un sediu permanent în statul membru respectiv.

Articolul 23

Tratamentul pierderilor în caz de reorganizare a societăților între două sau mai multe grupuri

1. În cazul în care, ca urmare a unei reorganizări a societăților, unul sau mai multe grupuri sau doi sau mai mulți membri ai unui grup devin membri ai unui alt grup, pierderile necompensate ale grupului sau grupurilor anterioare se repartizează tuturor membrilor grupului, în conformitate cu capitolul VIII și pe baza factorilor aplicabili în anul fiscal în care are loc reorganizarea societăților. Pierderile necompensate ale grupului sau grupurilor existente anterioare se reportează pe anii următori.
În cazul în care doi sau mai mulți membri ai grupului devin membri ai unui alt grup, pierderile necompensate ale grupului anterior nu sunt alocate în conformitate cu primul paragraf, cu condiția ca valoarea comună a factorilor active și forță de muncă ai membrilor grupului care pleacă să se ridice la mai puțin de 20% din valoarea celor doi factori pentru întregul grup anterior.
2. În cazul în care doi sau mai mulți contribuabili principali fuzionează în sensul articolului 2 litera (a) punctele (i) și (ii) din Directiva 2009/133/CE a Consiliului¹⁵, pierderile necompensate ale grupului se repartizează membrilor săi în conformitate cu capitolul VIII, pe baza factorilor aplicabili la sfârșitul anului fiscal în care are loc fuziunea. Pierderile necompensate se reportează pe anii următori.

CAPITOLUL VI

OPERAȚIUNI ÎNTRE GRUP ȘI ALTE ENTITĂȚI

Articolul 24

Excluderea scutirii acordate pentru vânzarea de acțiuni

1. În cazul în care, în urma unei vânzări de acțiuni, un contribuabil părăsește grupul și, în cursul anului fiscal curent sau anterior, respectivul contribuabil a achiziționat, în cadrul unei tranzacții intragrup, una sau mai multe imobilizări, altele decât

¹⁵ Directiva 2009/133/CE a Consiliului din 19 octombrie 2009 privind regimul fiscal comun care se aplică fuziunilor, divizărilor, divizărilor parțiale, cesionării de active și schimburilor de acțiuni între societățile din state membre diferite și transferului sediului social al unei SE sau SCE între statele membre (JO L 310, 25.11.2009, p. 34).

imobilizările amortizate în grup, o sumă corespunzând imobilizărilor respective se exclude din scutirea de impozit prevăzută la articolul 8 litera (c) din Directiva 2016/xxx/UE, cu excepția cazului în care se demonstrează că tranzacția intragrup s-a desfășurat din motive comerciale întemeiate.

2. Valoarea exclusă din scutirea de impozit menționată la alineatul (1) este valoarea de piață a imobilizării sau imobilizărilor în momentul în care contribuabilul părăsește grupul, minus valoarea fiscală a imobilizărilor sau costurile menționate la articolul 19 din Directiva 2016/xx/UE.
3. În cazul în care beneficiarul efectiv al acțiunilor care au fost vândute este un necontribuabil sau un contribuabil nerezident și respectivele acțiuni au fost atribuite sediului central sau sediului permanent al acestuia într-o țară terță, valoarea de piață a activului sau activelor în momentul vânzării acțiunilor, minus valoarea fiscală, se consideră că a fost primită de către contribuabilul care a deținut activele înainte de tranzacția intragrup menționată la alineatul (1).

Articolul 25 *Creditul fiscal*

1. Un credit fiscal, astfel cum se prevede la articolul 55 alineatul (1) din Directiva 2016/xx/UE, se repartizează între membrii grupului în conformitate cu capitolul VIII.
2. Creditul fiscal menționat la alineatul (1) se calculează separat pentru fiecare stat membru sau țară terță, precum și pentru fiecare tip de venit. Acesta nu depășește valoarea rezultată din aplicarea la venitul atribuit unui contribuabil sau unui sediu permanent a cotei impozitului pe profit din statul membru în care contribuabilul este rezident în scopuri fiscale sau în care se află sediul permanent.

Articolul 26 *Reținerea la sursă*

Dobânzile și redevențele plătite de un membru al grupului unui beneficiar din afara grupului pot fi supuse unei rețineri la sursă, în conformitate cu dispozițiile aplicabile din legislația națională și din acordurile aplicabile de evitare a dublei impunerii, în statul membru în care membrul grupului este stabilit sau este rezident în scopuri fiscale, după caz. Reținerea la sursă se repartizează între statele membre, în conformitate cu capitolul VIII, utilizând formula aplicabilă în anul fiscal în care se percepe impozitul.

CAPITOLUL VII

ENTITĂȚI TRANSPARENTE

Articolul 27

Reguli de determinare a transparenței în cazul entităților din țări terțe

Tratamentul unei entități situate într-o țară terță în care cel puțin doi membri ai grupului dețin o participație se determină printr-un acord între statele membre relevante. În cazul în care nu există un acord, autoritatea fiscală principală este cea care decide.

CAPITOLUL VIII

REPARTIZAREA BAZEI FISCALE COMUNE CONSOLIDATE A SOCIETĂȚILOR

Articolul 28

Reguli generale

1. Baza fiscală consolidată se împarte între membrii grupului în fiecare an fiscal pe baza unei formule de repartizare. Pentru determinarea cotei-părți a unui membru al grupului, formula are următoarea formă, unde factorii vânzări, forță de muncă și active au pondere egală:

$$\text{Share A} = \left(\frac{1}{3} \frac{\text{Sales}^A}{\text{Sales}^{\text{Group}}} + \frac{1}{3} \left(\frac{1}{2} \frac{\text{Payroll}^A}{\text{Payroll}^{\text{Group}}} + \frac{1}{2} \frac{\text{No of employees}^A}{\text{No of employees}^{\text{Group}}} \right) + \frac{1}{3} \frac{\text{Assets}^A}{\text{Assets}^{\text{Group}}} \right) * \text{Con'd Tax Base}$$

2. Baza fiscală consolidată a grupului se repartizează doar dacă este pozitivă.
3. Calculele pentru repartizarea bazei fiscale consolidate se efectuează la sfârșitul anului fiscal al grupului.
4. O perioadă de cel puțin 15 zile dintr-o lună calendaristică este considerată o lună întregă.
5. La determinarea cotei-părți a unui membru al grupului, se acordă o pondere egală factorilor vânzări, forță de muncă și active.

Articolul 29

Clauza de salvagardare

Ca excepție de la regula stabilită la articolul 28, în cazul în care contribuabilul principal sau o autoritate competentă consideră că o cotă-parte din baza fiscală consolidată repartizată unui membru al grupului nu reflectă în mod echitabil volumul activității membrului respectiv, contribuabilul principal sau autoritatea competentă poate solicita utilizarea unei alte metode de calcul a cotei de impozitare a fiecărui membru al grupului. O metodă alternativă poate fi utilizată numai în cazul în care, în urma unor consultări între autoritățile competente și, după caz, în urma unor discuții desfășurate în conformitate cu articolele 77 și 78, toate aceste autorități sunt de acord cu respectiva metodă alternativă. Statul membru al autorității fiscale principale informează Comisia în legătură cu metoda alternativă utilizată.

Articolul 30

Intrarea în grup și ieșirea din grup

Cota-parte a unui contribuabil care intră într-un grup sau iese dintr-un grup în timpul unui an fiscal se calculează proporțional cu numărul de luni calendaristice în care contribuabilul a făcut parte din grup în cursul anului fiscal respectiv.

Articolul 31
Entități transparente

Factorii utilizați la calcularea cotei-părți a unui membru al grupului care deține un interes într-o entitate transparentă cuprind vânzările, forța de muncă și activele entității transparente, proporțional cu participarea contribuabilului la profitul și pierderea entității respective.

Articolul 32
Compoziția factorului forță de muncă

1. Jumătate din factorul forță de muncă este compus din valoarea totală a masei salariale a unui membru al grupului la numărător și valoarea totală a masei salariale a grupului la numitor, iar cealaltă jumătate din numărul de angajați ai unui membru al grupului la numărător și numărul de angajați ai grupului la numitor. Dacă un anumit angajat este inclus în factorul forță de muncă al unui membru al grupului, valoarea masei sale salariale trebuie atribuită, de asemenea, factorului forță de muncă al respectivului membru al grupului.
2. Numărul de angajați se determină la sfârșitul anului fiscal.
3. Termenul „angajat” se înțelege în sensul definit de legislația națională a statului membru în care acesta își exercită activitatea.

Articolul 33
Repartizarea angajaților și a masei salariale

1. Angajații sunt incluși în factorul forță de muncă al membrului grupului de la care își primesc remunerația.
2. Prin derogare de la alineatul (1), dacă angajații își exercită în mod fizic activitatea sub controlul și responsabilitatea unui alt membru al grupului decât cel de la care își primesc remunerația, angajații respectivi și valoarea masei lor salariale se includ în factorul forță de muncă al primului membru al grupului.

Această regulă se aplică doar dacă sunt respectate toate condițiile următoare:

- (a) situația durează o perioadă neîntreruptă de cel puțin trei luni;
 - (b) angajații respectivi reprezintă cel puțin 5% din numărul total de angajați ai membrului grupului de la care își primesc remunerația.
3. Angajații includ persoanele care, deși nu sunt angajate direct de un membru al grupului, îndeplinesc sarcini similare celor executate de angajați.
 4. Masa salarială include toate costurile cu salariile, indemnizațiile, bonusurile și toate celelalte compensații acordate angajaților, inclusiv costurile aferente pentru pensii și securitatea socială suportate de angajator, precum și cheltuielile angajatorului corespunzând costului persoanelor menționate la alineatul (3).
 5. Costurile masei salariale se evaluează la valoarea cheltuielilor considerate deductibile de către angajator într-un an fiscal.

Articolul 34
Compoziția factorului active

1. Factorul active este format la numărător din valoarea medie a tuturor imobilizărilor corporale deținute, închiriate sau luate în leasing de către un membru al grupului, iar

la numitor din valoarea medie a tuturor imobilizărilor corporale deținute, închiriate sau luate în leasing de către grup.

2. În primii cinci ani de la intrarea contribuabilului într-un grup existent sau nou creat, factorul său active cuprinde, de asemenea, valoarea totală a costurilor de cercetare, dezvoltare, marketing și publicitate angajate de contribuabil în cei șase ani dinaintea intrării sale în grup.

Articolul 35

Repartizarea activelor

1. Fără a aduce atingere articolului 22 alineatele (2) și (3), un activ este inclus în factorul active al proprietarului său economic. Dacă proprietarul economic al unui activ nu poate fi identificat, activul este inclus în factorul active al proprietarului legal.

Cu toate acestea, un activ care nu este utilizat efectiv de către proprietarul său economic se include în factorul membrului grupului care utilizează efectiv activul în cauză, cu condiția ca activul să reprezinte mai mult de 5% din valoarea fiscală a tuturor imobilizărilor corporale ale membrului grupului care utilizează efectiv activul.

2. Cu excepția cazurilor de leasing între membri ai grupului, activele în leasing se includ în factorul active al membrului grupului care este locatorul sau locatarul activului. Același lucru este valabil și pentru activele închiriate.

Articolul 36

Evaluare

1. Terenurile și alte imobilizări corporale neamortizabile se evaluează la costul lor inițial.
2. Imobilizările corporale amortizabile individual se evaluează la media dintre valoarea lor fiscală la începutul și la sfârșitul unui an fiscal.

În cazul în care, ca urmare a uneia sau mai multor tranzacții intragrup, o imobilizare corporală amortizabilă individual este inclusă în factorul active al unui membru al grupului pentru o durată mai mică de un an fiscal, valoarea care va fi luată în considerare se calculează ținând cont de numărul total de luni în care activul a fost inclus în factorul active al respectivului membru al grupului.

3. Grupul de imobilizări, astfel cum este prevăzut la articolul 37 din Directiva 2016/xx/UE, se evaluează la media dintre valoarea sa fiscală la începutul și la sfârșitul unui an fiscal.
4. Chiriașul sau locatarul unui activ care nu este proprietarul economic al acestuia evaluează activul închiriat sau luat în leasing la de opt ori valoarea netă anuală datorată a chiriei sau a ratei de leasing, din care se scad sumele de încasat din subînchirieri sau subleasing.

Un membru al grupului care dă în chirie sau în leasing un activ fără a fi proprietarul economic al acestuia evaluează activul dat în chirie sau în leasing la de opt ori valoarea netă anuală datorată a chiriei sau a ratei de leasing.

5. Un activ vândut de către un membru al grupului unei persoane din afara grupului ca urmare a unui transfer intragrup în același an fiscal sau în anul fiscal precedent este

inclus în factorul active al membrului grupului care face transferul pentru perioada dintre transferul intragrup și vânzarea către persoana din afara grupului, cu excepția cazului în care membrii grupului în cauză demonstrează că transferul intragrup s-a realizat din motive comerciale reale.

Articolul 37

Compoziția factorului vânzări

1. Factorul vânzări se compune la numărător din vânzările totale ale unui membru al grupului, inclusiv ale sediilor permanente care se consideră că există în temeiul articolului 22 alineatul (3), iar la numitor din vânzările totale ale grupului.
2. Vânzări înseamnă încasările din toate vânzările de bunuri și prestările de servicii după aplicarea reducerilor și după returnări, excluzând taxa pe valoarea adăugată și alte impozite și taxe. Veniturile, dobânzile, dividendele, redevențele și încasările din vânzarea de imobilizări care beneficiază de o scutire nu se includ în factorul vânzări, cu excepția cazului în care este vorba de venituri câștigate în cursul desfășurării normale a activității comerciale. Vânzările intragrup de bunuri și furnizarea intragrup de servicii nu se includ în factorul vânzări.
3. Vânzările se evaluează în conformitate cu articolul 20 din Directiva 2016/xx/UE.

Articolul 38

Vânzări în funcție de destinație

1. Vânzările de bunuri se includ în factorul vânzări al membrului grupului situat în statul membru în care se încheie expediția sau transportul mărfurilor pentru persoana care le achiziționează. Dacă acest loc nu poate fi identificat, vânzarea bunurilor se repartizează membrului grupului situat în statul membru în care se află ultima locație a bunurilor care poate fi identificată.
2. Prestarea de servicii se include în factorul vânzări al membrului grupului situat în statul membru în care serviciile sunt propriu-zis executate sau prestate efectiv.
3. Veniturile, dobânzile, dividendele, redevențele și încasările din vânzarea de imobilizări care beneficiază de o scutire și care sunt incluse în factorul vânzări se repartizează beneficiarului veniturilor, dobânzilor, dividendelor, redevențelor și încasărilor respective.
4. Dacă în statul membru în care se livrează bunurile sau se prestează serviciile nu există niciun membru al grupului sau dacă bunurile sunt livrate sau serviciile prestate într-o țară terță, vânzările de bunuri și prestarea de servicii se includ în factorul vânzări al tuturor membrilor grupului, proporțional cu factorii muncă și active ai acestora.
5. Dacă în statul membru în care se livrează bunurile sau se prestează serviciile există mai mulți membri ai grupului, vânzările se includ în factorul vânzări al tuturor membrilor grupului situați în statul membru respectiv, proporțional cu factorii muncă și active ai acestora.

Articolul 39

Reguli detaliate de calculare a factorilor

Comisia poate adopta acte prin care să stabilească reguli detaliate de calculare a factorilor forță de muncă, active și vânzări, modalitățile de repartizare a angajaților, a masei salariale, a

activelor și a vânzărilor factorilor corespunzători și modalitățile de evaluare a activelor. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 77 alineatul (2).

Articolul 40

Calculul factorilor active și vânzări pentru instituțiile financiare

1. Factorul active al unei instituții financiare, astfel cum se menționează la articolul 4 punctul (29) literele (a), (d), (e), (f), (g), (h) și (i) din Directiva 2016/xx/UE, reprezintă 10% din valoarea activelor financiare, cu excepția acțiunilor proprii și a participațiilor care dau naștere la venituri scutite de impozit. Activele financiare includ active deținute pentru tranzacționare, astfel cum se menționează la articolul 21 din Directiva 2016/xx/UE. Activele financiare se includ în factorul active al membrului grupului în contabilitatea căruia erau înregistrate atunci când acesta a devenit membru al grupului.
2. Factorul vânzări al unei instituții financiare, astfel cum se menționează la articolul 4 punctul (29) literele (a), (d), (e), (f), (g), (h) și (i) din Directiva 2016/xx/UE, reprezintă 10% din veniturile acesteia sub forma dobânzilor, tarifelor, comisioanelor și veniturilor din valori mobiliare, cu excepția taxei pe valoarea adăugată și a altor taxe și impozite. Vânzările intragrup nu sunt incluse. În scopul aplicării articolului 38 alineatul (2), se consideră că serviciile financiare au fost prestate, în cazul unui împrumut garantat, în statul membru în care se află garanția sau, dacă acest stat membru nu poate fi determinat, în statul membru în care garanția este înregistrată. Alte servicii financiare se consideră că au fost prestate în statul membru al împrumutatului sau al persoanei care plătește tarife, comisioane sau alte venituri. Dacă împrumutatul sau persoana care plătește tarife, comisioane sau alte venituri nu poate fi identificată sau dacă statul membru în care se află sau este înregistrată garanția nu poate fi determinat, vânzările se repartizează tuturor membrilor grupului proporțional cu factorii forță de muncă și active ai acestora.

Articolul 41

Calculul factorilor active și vânzări pentru întreprinderile de asigurare

1. Factorul active al întreprinderilor de asigurare, astfel cum se menționează la articolul 4 punctul (29) literele (b) și (c) din Directiva 2016/xx/UE, reprezintă 10% din valoarea activelor financiare menționate la articolul 40 alineatul (1).
2. Factorul vânzări al unei întreprinderi de asigurare, astfel cum se menționează la articolul 4 punctul (29) literele (b) și (c) din Directiva 2016/xx/UE, este 10% din toate primele de asigurare încasate, minus reasigurările, din toate veniturile din investiții alocate transferate din contul non-tehnic, din alte venituri tehnice, minus reasigurările, din veniturile din investiții, taxe și comisioane, excluzând taxa pe valoarea adăugată și alte impozite și taxe. În sensul aplicării articolului 38 alineatul (2), se consideră că serviciile de asigurare sunt prestate în statul membru al deținătorului poliței de asigurare. Celelalte vânzări se repartizează tuturor membrilor grupului proporțional cu factorii forță de muncă și active ai acestora.

Articolul 42
Petrol și gaze

Prin derogare de la articolul 38 alineatele (1), (2) și (3), vânzările unui membru al grupului al cărui obiect principal de activitate este în domeniul explorării sau producerii de petrol sau gaze se atribuie membrului grupului din statul membru în care este extras sau produs petrolul sau gazul.

Prin derogare de la articolul 38 alineatele (4) și (5), dacă nu există niciun membru al grupului în statul membru de extragere sau producere a petrolului și gazelor sau explorarea sau producția are loc într-o țară terță în care membrul grupului care efectuează explorarea sau producția de petrol și gaze nu are un sediu permanent, vânzările se repartizează respectivului membru al grupului.

Articolul 43
Transportul maritim, transportul pe căi navigabile interioare și transportul aerian

Veniturile, cheltuielile și alte elemente deductibile ale unui membru al grupului al cărui obiect principal de activitate este exploatarea navelor sau a aeronavelor în traficul internațional sau exploatarea navelor angajate în transportul pe căi navigabile interioare sunt excluse din baza fiscală consolidată și nu se repartizează în conformitate cu normele prevăzute la articolul 28. În schimb, aceste venituri, cheltuieli și alte elemente deductibile se atribuie respectivului membru al grupului pentru fiecare tranzacție în parte și fac obiectul unor ajustări tarifare în conformitate cu articolul 56 din Directiva 2016/xx/UE.

Participațiile deținute în membrul grupului și de către acesta se iau în considerare pentru a stabili dacă există un grup, în conformitate cu articolele 5 și 6.

Articolul 44
Elemente deductibile din cota-parte

Următoarele elemente se deduc din cota-parte:

- (a) pierderile necompensate suferite de contribuabil înainte de intrarea sa sub incidența normelor prezentei directive, conform dispozițiilor de la articolul 15;
- (b) pierderile necompensate suferite la nivelul grupului, conform dispozițiilor de la articolul 15 coroborate cu dispozițiile articolului 18 litera (b) și ale articolului 23;
- (c) sumele legate de vânzarea de imobilizări conform dispozițiilor articolului 11, veniturile și cheltuielile legate de contractele pe termen lung conform dispozițiilor articolului 12 și cheltuielile viitoare conform dispozițiilor articolului 13 alineatul (3);
- (d) în cazul întreprinderilor de asigurare, rezervele tehnice opționale, conform dispozițiilor de la articolul 28 litera (d) din Directiva 2016/xx/UE;
- (e) cadourile și donațiile către organisme de caritate care sunt deductibile în conformitate cu legislația națională, astfel cum se prevede la articolul 9 alineatul (4) din Directiva 2016/xx/UE;
- (f) provizioanele pentru pensii care sunt deductibile în temeiul legislației naționale, în conformitate cu articolul 24 din Directiva 2016/xx/UE.

Articolul 45
Obligația fiscală

Obligația fiscală a fiecărui membru al grupului este rezultatul aplicării cotei naționale de impozitare la cota-parte, ajustată în conformitate cu articolul 44, din care se scad deducerile prevăzute la articolul 25.

CAPITOLUL IX

ADMINISTRAȚIE ȘI PROCEDURI

Articolul 46
Notificarea de creare a unui grup

1. Contribuabilul principal transmite o notificare de creare a unui grup autorității fiscale principale în numele celorlalți membri ai grupului, cu cel puțin trei luni înainte de începutul anului fiscal în care grupul începe aplicarea normelor prezentei directive.
2. Notificarea menționată la alineatul (1) acoperă toți membrii grupului, cu excepția companiilor de transport maritim menționate la articolul 2 alineatul (4).
3. Autoritatea fiscală principală transmite de îndată notificarea autorităților competente din toate statele membre în care membrii grupului sunt rezidenți în scopuri fiscale sau sunt stabiliți sub forma unui sediu permanent. În termen de o lună de la transmiterea notificării, autoritățile respective pot transmite autorității fiscale principale punctele lor de vedere și informațiile relevante cu privire la valabilitatea și domeniul de aplicare al notificării.
4. În cazul în care nu este transmisă nicio notificare, autoritatea fiscală principală emite decizii de impunere, în termen de șase luni de la descoperirea absenței unei notificări, pentru anii fiscali în care se consideră că grupul a existat. Astfel de decizii de impunere nu pot depăși în niciun caz ultimii cinci ani fiscali anteriori.

Articolul 47
Perioada de aplicare a sistemului de către un grup

1. Prezenta directivă începe să se aplice unui grup la o lună după primirea notificării de creare a unui grup, în conformitate cu articolul 46 alineatul (3), de către autoritățile competente ale tuturor statelor membre în care membrii grupului sunt rezidenți în scopuri fiscale sau sunt stabiliți sub forma unui sediu permanent. Autoritatea fiscală principală informează contribuabilul principal în acest sens.
2. Un grup aplică dispozițiile prezentei directive în măsura în care rămâne sub incidența acesteia, în conformitate cu articolul 2 alineatele (1) și (2). Contribuabilul principal notifică autorității fiscale principale încetarea aplicării sistemului în cazul în care grupul din care face parte nu mai îndeplinește în ansamblul său condițiile de la articolul 2 alineatele (1) și (2) pentru aplicarea dispozițiilor prezentei directive.
3. Un contribuabil care nu mai intră sub incidența dispozițiilor prezentei directive poate opta să aplice în continuare dispozițiile respective, cu condiția să îndeplinească cerințele de la articolul 2 alineatul (3). Contribuabilul respectiv poate opta, de asemenea, să aplice dispozițiile Directivei 2016/xx/UE dacă nu îndeplinește condiția de la articolul 2 alineatul (1) litera (d).

4. Contribuabilul principal care a optat să aplice dispozițiilor prezentei directive în conformitate cu articolul 2 alineatul (3) și care decide să înceteze aplicarea acestora notifică acest lucru autorității fiscale principale la finalul perioadei de cinci ani fiscali.
5. Contribuabilul principal al unui grup care a optat să aplice dispozițiilor prezentei directive în conformitate cu articolul 2 alineatul (3) și care decide să prelungească aplicarea acestora la sfârșitul perioadei de cinci ani fiscali prezintă autorității fiscale principale dovezi că sunt îndeplinite condițiile de la articolul 2 alineatul (1) literele (a), (b) și (d).

Articolul 48

Informațiile conținute în notificarea de creare a unui grup

Notificarea de creare a unui grup conține următoarele informații:

- (a) identificarea membrilor grupului;
- (b) dovada respectării criteriilor prevăzute la articolele 5 și 6;
- (c) informații despre întreprinderile asociate menționate la articolul 56 din Directiva 2016/xx/UE;
- (d) forma juridică, sediul social și locul conducerii efective a contribuabililor;
- (e) anul fiscal de creare a grupului.

Comisia poate adopta un act care stabilește formularul standard al notificării de creare a unui grup. Actul de punere în aplicare respectiv se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 77 alineatul (2).

Articolul 49

Examinarea notificării de creare a unui grup

1. Autoritatea fiscală principală căreia i se prezintă în mod valabil notificarea de creare a unui grup examinează dacă, pe baza informațiilor conținute în notificare, grupul respectă cerințele prezentei directive. Notificarea se consideră acceptată dacă nu este respinsă de către autoritatea fiscală principală în termen de trei luni de la primire.
2. În cazul în care contribuabilul comunică toate informațiile în conformitate cu articolul 48, constatarea ulterioară a faptului că lista membrilor grupului prezentată este incorectă nu invalidează notificarea de creare a unui grup. Notificarea incorectă se corectează și se iau toate măsurile necesare de la începutul anului fiscal în cursul căruia s-a descoperit eroarea.
3. În cazul în care nu s-au comunicat toate informațiile, autoritatea fiscală principală, de comun acord cu celelalte autorități competente implicate, poate anula notificarea inițială, iar în acest caz se emit decizii de impunere rectificate pentru grup/membrii grupului, în conformitate cu termenele prevăzute la articolul 56.

Articolul 50

Anul fiscal

1. Toți membrii unui grup au același an fiscal.

2. În anul în care intră într-un grup, contribuabilul își aliniază anul fiscal la anul fiscal al grupului. Cota-parte a contribuabilului în anul fiscal respectiv se calculează proporțional cu numărul de luni calendaristice în care societatea a făcut parte din grup.
3. Cota-parte a contribuabilului în anul în care părăsește grupul se calculează proporțional cu numărul de luni calendaristice în care societatea a făcut parte din grup.

Articolul 51

Declarații fiscale și decizii de impunere

1. Contribuabilul principal depune declarația fiscală consolidată a grupului la autoritatea fiscală principală.
2. Declarația fiscală consolidată servește la stabilirea obligației fiscale a fiecărui membru al grupului („decizie de impunere”). Dacă, conform legislației unui stat membru, o declarație fiscală are statutul legal de decizie de impunere și trebuie tratată ca un instrument care permite executarea datoriilor fiscale, declarația fiscală consolidată are același efect raportat la un membru al grupului impozabil în statul membru respectiv.
3. În cazul în care declarația fiscală consolidată nu are statutul legal de decizie de impunere în scopul executării unei datorii fiscale, autoritatea competentă a unui stat membru poate, raportat la un membru al grupului care este rezident în scopuri fiscale sau care are un sediu permanent pe teritoriul statului respectiv, să emită un instrument legislativ național care autorizează executarea în acel stat membru. Acest instrument conține informațiile din declarația fiscală consolidată referitoare la membrul grupului. Căile de atac împotriva acestui instrument sunt permise doar pe considerente de formă și nu în privința deciziei de impunere. Procedura intră sub incidența legislației naționale a statului membru în cauză.
4. Contribuabilul principal este responsabil pentru toate obligațiile procedurale legate de impozitarea sediilor permanente, în conformitate cu articolul 11 alineatul (4) sau articolul 22 alineatul (3).
5. Declarația fiscală consolidată se depune la autoritatea fiscală principală în termen de nouă luni de la terminarea anului fiscal.

Articolul 52

Conținutul declarației fiscale consolidate

Declarația fiscală consolidată conține următoarele informații:

- (a) identificarea contribuabilului principal;
- (b) identificarea tuturor membrilor grupului;
- (c) identificarea oricăror întreprinderi asociate menționate la articolul 56 din Directiva 2016/xx/UE;
- (d) anul fiscal la care se referă declarația fiscală;
- (e) calcularea bazei fiscale pentru fiecare membru al grupului;
- (f) calcularea bazei fiscale consolidate;
- (g) calcularea cotei-părți a fiecărui membru al grupului;

- (h) calcularea obligației fiscale a fiecărui membru al grupului.

Articolul 53

Notificarea erorilor din declarația fiscală consolidată

Contribuabilul principal notifică autorității fiscale principale erorile din declarația fiscală consolidată. Dacă este cazul, autoritatea fiscală principală emite o rectificare a deciziei de impunere în conformitate cu articolul 56 alineatul (3).

Articolul 54

Nedepunerea unei declarații fiscale

În cazul în care contribuabilul principal nu depune o declarație fiscală consolidată, autoritatea fiscală principală emite o decizie de impunere pe baza unei estimări și ținând seama de informațiile disponibile. Contribuabilul principal poate contesta această decizie.

Articolul 55

Depunerea electronică, declarația fiscală și documentele justificative

Comisia poate adopta acte prin care să stabilească norme referitoare la depunerea electronică a declarației fiscale consolidate, la formularul de declarație fiscală consolidată, la formularul de declarație fiscală a unui contribuabil individual și la documentele justificative cerute. Actele de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 77 alineatul (2).

Articolul 56

Decizii de impunere rectificate

1. Autoritatea fiscală principală verifică dacă declarația fiscală consolidată respectă cerințele prevăzute la articolul 52.
2. Dacă este necesar, autoritatea fiscală principală poate emite o declarație de impunere rectificată în cel mult trei ani de la termenul final de depunere a declarației fiscale consolidate sau, dacă declarația nu a fost depusă până la termenul respectiv, în cel mult trei ani după emiterea unei decizii de impunere în temeiul articolului 54.

O decizie de impunere rectificată nu poate fi emisă pentru același grup mai mult de o dată într-o perioadă de douăsprezece luni.

3. Dacă o decizie de impunere rectificată este emisă în urma unei hotărâri judecătorești din statul membru al autorității fiscale principale în conformitate cu articolul 65 sau în urma unei proceduri amiabile sau a unei proceduri de arbitraj cu o țară terță, alineatul (2) nu se aplică. Deciziile de impunere rectificate respective se emit în termen de douăsprezece luni de la hotărârea judecătorească a autorității fiscale principale sau de la finalizarea procedurii amiabile sau a procedurii de arbitraj.
4. Prin derogare de la alineatul (2), o decizie de impunere rectificată poate fi emisă în termen de șase ani de la termenul final al depunerii declarației fiscale consolidate, dacă acest lucru se justifică printr-o declarație falsă deliberată sau din neglijența gravă a unui contribuabil, sau în termen de doisprezece ani de la această dată, dacă declarația falsă face obiectul unei proceduri penale. Decizia de impunere rectificată respectivă se emite în termen de douăsprezece luni după descoperirea falsei declarații, cu excepția cazului în care o perioadă mai lungă se justifică în mod obiectiv prin necesitatea de a efectua o anchetă sau o investigație mai aprofundată. O

astfel de decizie de impunere rectificată trebuie să se refere doar la obiectul falsei declarații.

5. Înainte de emiterea unei decizii de impunere rectificate, autoritatea fiscală principală consultă autoritățile competente din statele membre în care un membru al grupului este rezident în scopuri fiscale sau este stabilit sub forma unui sediu permanent. Autoritățile respective își pot exprima punctul de vedere în termen de o lună.

Autoritatea competentă a unui stat membru în care un membru al grupului este rezident în scopuri fiscale sau este stabilit sub forma unui sediu permanent poate solicita autorității fiscale principale să emită o decizie de impunere rectificată. Neinformarea autorității competente de către autoritatea fiscală principală, în termen de trei luni de la o astfel de solicitare, că aceasta din urmă se angajează să emită o decizie de impunere rectificată va fi tratată ca un refuz.

6. Nu se emite o decizie de impunere rectificată pentru ajustarea bazei fiscale consolidate în cazul în care diferența dintre baza fiscală consolidată declarată și cea corectată nu depășește valoarea mai mică dintre 5 000 EUR și 1% din baza fiscală consolidată.

Nu se emite o decizie de impunere rectificată pentru ajustarea calculului cotelor-părți în cazul în care totalul cotelor-părți ale membrilor grupului rezidenți sau stabiliți într-un stat membru ar fi ajustat cu mai puțin de 0,5%.

Articolul 57

Baza de date centrală

Declarația fiscală consolidată și documentele justificative depuse de contribuabilul principal se stochează într-o bază de date centrală la care au acces toate autoritățile competente. Baza de date centrală se actualizează în mod regulat cu toate noile informații și documente și cu toate deciziile și notificările emise de autoritatea fiscală principală.

Articolul 58

Desemnarea contribuabilului principal

Contribuabilul principal nu poate fi înlocuit, cu excepția cazului în care acesta nu mai îndeplinește criteriile stabilite la articolul 3 punctul (11). În acest caz, grupul desemnează un nou contribuabil principal.

În situații excepționale, autoritățile fiscale competente ale statelor membre în care sunt rezidenți membrii grupului sau în care aceștia dispun de un sediu permanent, în termen de șase luni de la notificarea menționată la articolul 46 sau în termen de șase luni de la o reorganizare în care este implicat contribuabilul principal, pot hotărî de comun acord ca un alt contribuabil decât cel desemnat de grup să devină contribuabilul principal.

Articolul 59

Ținerea evidenței

Fiecare membru al grupului trebuie să mențină o evidență și să păstreze documente justificative suficient de detaliate pentru a asigura o punere în aplicare corespunzătoare a prezentei directive și pentru a permite efectuarea de audituri, în conformitate cu articolul 64 alineatul (2).

Articolul 60
Furnizarea de informații autorităților competente

La cererea autorității competente din statul membru în care acesta este rezident sau în care este situat sediul său permanent, un contribuabil furnizează toate informațiile care se preconizează că sunt relevante pentru determinarea obligațiilor sale fiscale. În plus, la cererea autorității competente principale, contribuabilul principal furnizează toate informațiile care se preconizează că sunt relevante pentru determinarea bazei fiscale consolidate sau a obligațiilor fiscale ale membrilor grupului.

Articolul 61
Cererea unui aviz al autorității competente

1. Un contribuabil poate solicita avizul autorității competente din statul membru în care este rezident sau în care are un sediu permanent cu privire la punerea în aplicare a normelor prezentei directive cu privire la o anumită tranzacție sau o serie de tranzacții pe care dorește să le efectueze. Un contribuabil poate solicita un aviz, de asemenea, cu privire la componența propusă a grupului. Autoritatea competentă ia toate măsurile necesare pentru a răspunde cererii în timp rezonabil.

Avizul emis de autoritatea competentă are un caracter obligatoriu pentru aceasta în cazul în care sunt prezentate toate informațiile relevante referitoare la tranzacție sau la seria de tranzacții planificate, cu excepția cazului în care instanțele statului membru al autorității fiscale principale hotărăsc ulterior altfel, în temeiul articolului 65. Un contribuabil care nu este de acord cu avizul poate acționa în conformitate cu propria sa interpretare, dar trebuie să semnaleze acest lucru în declarația fiscală consolidată.

2. Dacă doi sau mai mulți membri ai unui grup din state membre diferite sunt implicați direct într-o anumită tranzacție sau într-o serie de tranzacții sau dacă solicitarea se referă la componența propusă a unui grup, autoritățile competente ale statelor membre respective trebuie să se pună de acord asupra unui aviz comun.

Articolul 62
Comunicarea între autoritățile competente

1. Informațiile comunicate în temeiul normelor prevăzute în prezenta directivă se furnizează, în măsura posibilului, prin mijloace electronice, utilizând rețeaua comună de comunicații/interfața comună a sistemelor („CCN/CSI”).
2. O autoritate competentă care primește, în temeiul Directivei 2011/16/UE a Consiliului¹⁶, o cerere de cooperare sau de schimb de informații referitoare la un membru al grupului răspunde în termenele prevăzute la articolul 7 din directiva respectivă.

Articolul 63
Clauza de confidențialitate

1. Toate informațiile aduse la cunoștința unui stat membru în conformitate cu dispozițiile prezentei directive fac obiectul obligației de secret oficial în statul

¹⁶ Directiva 2011/16/UE a Consiliului din 15 februarie 2011 privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și de abrogare a Directivei 77/799/CEE (JO L 64/1, 11.3.2011, p. 1).

membru respectiv și se bucură de protecția acordată informațiilor similare în temeiul legislației interne a statului membru în cauză. Informațiile respective:

- (a) pot fi puse doar la dispoziția persoanelor direct implicate în stabilirea impozitului sau în controlul administrativ al stabilirii impozitului;
- (b) în plus, pot fi dezvăluite numai în legătură cu proceduri judiciare sau administrative care pot să implice sancțiuni și care sunt inițiate pentru sau în legătură cu întocmirea sau revizuirea unei decizii de impunere și numai pentru persoanele direct implicate în aceste proceduri; cu toate acestea, informațiile respective pot fi dezvăluite în timpul audierilor publice sau în cadrul hotărârilor judecătorești, dacă autoritatea competentă a statului membru care furnizează informația nu are obiecții în acest sens;
- (c) nu sunt utilizate, în niciun caz, în alte scopuri decât în scopuri fiscale sau în legătură cu proceduri juridice sau administrative care pot să implice sancțiuni și care sunt inițiate pentru sau în legătură cu întocmirea sau revizuirea unei decizii de impunere.

De asemenea, statele membre pot prevedea ca informațiile menționate la primul paragraf să fie utilizate pentru stabilirea altor impozite și taxe prevăzute la articolul 2 din Directiva 2011/16/UE.

2. Cu permisiunea autorității competente a statului membru care comunică informațiile în temeiul Directivei 2011/16/UE și numai în măsura în care acest lucru este permis de legislația statului membru al autorității competente care primește informațiile, informațiile primite în temeiul Directivei 2011/16/UE pot fi utilizate în alte scopuri decât cele menționate la alineatul (1). O astfel de permisiune se acordă dacă informațiile pot fi utilizate în scopuri asemănătoare în statul membru al autorității competente care comunică informațiile.

Articolul 64

Audituri

1. Autoritatea fiscală principală poate iniția și coordona audituri ale membrilor grupului. Un audit poate fi inițiat și la cererea unei autorități competente.
Autoritatea fiscală principală și celelalte autorități competente vizate determină împreună domeniul de aplicare și conținutul unui audit și membrii grupului care vor fi auditați.
2. Auditul se realizează în conformitate cu legislația națională a statului membru în care se desfășoară acesta, sub rezerva ajustărilor necesare pentru asigurarea punerii în aplicare corespunzătoare a prezentei directive. Astfel de audituri pot include anchete, inspecții sau examinări de orice natură, efectuate pentru a verifica respectarea de către contribuabil a dispozițiilor prezentei directive.
3. Autoritatea fiscală principală compilează rezultatele tuturor auditurilor.

Articolul 65

Dezacorduri între statele membre

1. În cazul în care autoritatea competentă a statului membru în care unul dintre membrii grupului este rezident în scopuri fiscale sau este stabilit sub forma unui sediu permanent nu este de acord cu o decizie a autorității fiscale principale luată în temeiul articolului 49 sau al articolului 56 alineatul (2) sau (4) sau al articolului 56

alineatul (5) al doilea paragraf, aceasta poate contesta decizia respectivă în fața instanțelor judecătorești din statul membru al autorității fiscale principale, în termen de trei luni.

2. Autoritatea competentă are cel puțin aceleași drepturi procedurale precum cele de care beneficiază un contribuabil în temeiul legislației statului membru respectiv în cadrul procedurilor de contestare a unei decizii a autorității fiscale principale.

Articolul 66

Căi de atac

1. Un contribuabil principal poate introduce o cale de atac, printre altele, împotriva următoarelor acte:
 - (a) o decizie de respingere a notificării de creare a unui grup;
 - (b) o notificare prin care se cere furnizarea unor documente sau informații;
 - (c) o decizie de impunere rectificată;
 - (d) o evaluare referitoare la nedepunerea unei declarații fiscale consolidate;
 - (e) o invalidare a notificării inițiale de creare a unui grup de către autoritatea fiscală principală, așa cum se prevede la articolul 49 alineatul (2).

Calea de atac trebuie introdusă în termen de șaiszeci de zile de la primirea actului împotriva căruia este îndreptată.

2. Introducerea unei căi de atac nu are efect suspensiv în privința obligațiilor fiscale ale contribuabilului.
3. Prin derogare de la articolul 56 alineatul (2), poate fi emisă o decizie de impunere rectificată pentru punerea în aplicare a rezultatului unei căi de atac.

Articolul 67

Căi de atac administrative

1. Căile de atac împotriva deciziilor de impunere rectificate sau a deciziilor de impunere emise în temeiul articolului 54 sunt audiate de către un organism administrativ care, în conformitate cu legislația statului membru al autorității fiscale principale, este competent pentru audierea căilor de atac în primă instanță. Respectivul organism administrativ este independent de autoritățile fiscale din statul membru al autorității fiscale principale. Dacă în statul membru respectiv nu există un astfel de organism administrativ competent, contribuabilul principal poate introduce direct o cale de atac judiciară.
2. Atunci când transmite observațiile sale organismului administrativ menționat la alineatul (1), autoritatea fiscală principală acționează în strânsă consultare cu celelalte autorități competente.
3. Organismul administrativ menționat la alineatul (1) poate solicita, dacă este necesar, contribuabilului principal și autorității fiscale principale să prezinte probe cu privire la afacerile fiscale ale membrilor grupului și ale altor întreprinderi asociate și cu privire la legislația și practicile din celelalte state membre implicate. Autoritățile competente ale celorlalte state membre implicate oferă toată asistența necesară autorității fiscale principale.

4. În cazul în care organismul administrativ menționat la alineatul (1) modifică decizia autorității fiscale principale, decizia modificată înlocuiește decizia inițială a autorității fiscale principale și trebuie tratată ca decizia autorității fiscale principale.
5. Organismul administrativ menționat la alineatul (1) se pronunță cu privire la calea de atac în termen de șase luni. În cazul în care contribuabilul principal nu primește nicio decizie în acest termen, se consideră că decizia autorității fiscale principale a fost confirmată.
6. În cazul în care decizia a fost confirmată sau modificată, contribuabilul principal are dreptul să introducă o cale de atac direct în fața instanțelor statului membru al autorității fiscale principale, în termen de șaizeci de zile de la primirea deciziei organismului de recurs administrativ menționat la alineatul (1).
7. În cazul în care decizia este anulată, organismul administrativ menționat la alineatul (1) înaintează chestiunea autorității fiscale principale. Autoritatea fiscală principală ia o nouă decizie în termen de șaizeci de zile de la data la care decizia organismului administrativ îi este notificată. Contribuabilul principal poate contesta noua decizie fie în conformitate cu alineatul (1), fie direct în fața instanțelor statului membru al autorității fiscale principale în termen de șaizeci de zile de la primirea deciziei. Dacă autoritatea fiscală principală nu ia o nouă decizie în termen de șaizeci de zile, contribuabilul principal poate contesta decizia inițială a autorității fiscale principale în fața instanțelor statului membru al autorității fiscale principale.

Articolul 68

Recursuri jurisdicționale

1. Un recurs jurisdicțional împotriva unei decizii a autorității fiscale principale intră sub incidența legislației statului membru al respectivei autorități fiscale principale, sub rezerva prevederilor de la alineatul (3).
2. Atunci când transmite observațiile sale instanțelor, autoritatea fiscală principală acționează în consultare cu celelalte autorități competente.
3. O instanță națională poate solicita contribuabilului principal și autorității fiscale principale să prezinte probe cu privire la afacerile fiscale ale membrilor grupului și ale altor întreprinderi asociate și cu privire la legislația și practicile din celelalte state membre implicate. Autoritățile competente ale celorlalte state membre implicate oferă toată asistența necesară autorității fiscale principale.

CAPITOLUL X

INTERACȚIUNEA CU DIRECTIVA 2016/xx/UE

Articolul 69

Regula privind limitarea deductibilității dobânzii

1. În sensul prezentei directive, un grup este tratat ca un singur contribuabil, în temeiul articolului 13 din Directiva 2016/xx/UE. Grupul este reprezentat de contribuabilul principal.

2. În cazul în care se aplică alineatul (1), costurile excedentare ale îndatorării și EBITDA se calculează la nivelul grupului și cuprind rezultatele tuturor membrilor grupului. Suma de 3 000 000 EUR, prevăzută la articolul 13 din Directiva 2016/xx/UE, se majorează la 5 000 000 EUR.
3. Comisia poate adopta acte delegate în conformitate cu articolul 75 pentru a stabili reguli anti-fragmentare mai detaliate pentru deductibilitatea costurilor excedentare ale îndatorării.

Articolul 70

Evaluare

În sensul prezentei directive, articolul 20 alineatul (2) din Directiva 2016/xx/UE nu se aplică unui grup în cazul în care toți membrii grupului își au sediul în state membre care nu au adoptat moneda euro (EUR), caz în care contribuabilul principal stabilește moneda care se aplică.

Articolul 71

Compensarea și recuperarea pierderilor

1. Articolul 41 din Directiva 2016/xx/UE cu privire la compensarea și recuperarea pierderilor încetează automat să se aplice la intrarea în vigoare a prezentei directive.
2. Pierderile transferate care nu au fost recuperate la intrarea în vigoare a prezentei directive revin în continuare contribuabilului căruia i-au fost transferate.

Articolul 72

Nepermiterea exonerării veniturilor (switch-over)

În sensul prezentei directive, trimiterea la cota oficială a impozitului pe profit care ar fi fost aplicabilă contribuabilului conform articolului 53 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 2016/xx/UE nu se aplică și se înlocuiește cu cota oficială medie a impozitului pe profit aplicabilă în toate statele membre.

Articolul 73

Legislația privind societățile străine controlate

În sensul prezentei directive, domeniul de aplicare al legislației privind societățile străine controlate prevăzute la articolul 59 din Directiva 2016/xx/UE se limitează la relațiile dintre membrii grupului și entitățile care sunt rezidente în scopuri fiscale sau sediile permanente care sunt situate într-o țară terță.

Articolul 74

Tratamentul neuniform al elementelor hibride

În sensul prezentei directive, domeniul de aplicare al normelor privind tratamentul neuniform al elementelor hibride prevăzute la articolul 61 din Directiva 2016/xx/UE se limitează la relațiile dintre membrii grupului și membri din afara grupului care sunt întreprinderi asociate, astfel cum se prevede la articolul 56 din Directiva 2016/xx/UE.

CAPITOLUL XI

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 75

Exercitarea delegării

1. Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.
2. Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 2 alineatul (5), la articolul 3 și la articolul 69 alineatul (3) se conferă Comisiei pe o perioadă de timp nedeterminată începând cu data intrării în vigoare a prezentei directive.
3. Delegarea competențelor menționată la articolul 2 alineatul (5), la articolul 3 și la articolul 69 alineatul (3) poate fi revocată în orice moment de către Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte începând din ziua următoare publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară precizată în decizie. Decizia nu afectează validitatea actelor delegate care sunt deja în vigoare.
4. De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia adresează o notificare Consiliului.
5. Un act delegat adoptat în temeiul articolului 2 alineatul (5), al articolului 3 și al articolului 69 alineatul (3) intră în vigoare doar dacă Consiliul nu formulează nicio obiecție în termen de trei luni de la comunicarea actului către Consiliu sau înainte de expirarea acestui termen, dacă Consiliul a informat Comisia că nu are obiecții. Termenul în cauză se prelungește cu două luni la inițiativa Consiliului.

Articolul 76

Informarea Parlamentului European

Parlamentul European este informat cu privire la adoptarea de acte delegate de către Comisie, la orice obiecții formulate cu privire la acestea și la revocarea delegării de competențe de către Consiliu.

Articolul 77

Procedura comitetului

1. Comisia este asistată de un comitet. Respectivul comitet este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.
2. În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 78

Consultări cu privire la articolul 29

Comitetul instituit prin articolul 77 poate discuta și aplicarea articolului 29 într-o situație dată.

Articolul 79
Examinare

La cinci ani după intrarea în vigoare a prezentei directive, Comisia examinează aplicarea sa și raportează Consiliului cu privire la modul de funcționare a prezentei directive. Raportul include, în special, o analiză a impactului mecanismului instituit în capitolul VIII al prezentei directive pentru repartizarea bazelor fiscale între statele membre.

Articolul 80
Transpunere

1. Statele membre adoptă și publică, cel târziu până la 31 decembrie 2020, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor acte.

Statele membre aplică aceste dispoziții de la 1 ianuarie 2021.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

2. Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 81
Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 82
Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg,

Pentru Consiliu
Președintele